

Kerstin Gier

Zafírkék

Időlen szerelem

fine ●
selection

Kerstin Gier
Zafírek

Időlen szerelem

Kerstin Gier
Zafirkek

Időlen szerelem

*Frank,
nélküled soha nem sikerült volna.*

ELŐSZÓ

*London,
1602. május 14.*

Southwark utcái sötétek voltak. Sötétek és elhagyatottak. Alga, szennyvíz és döglött hal bűze úszott a levegőben. A fiú akaratlanul is megszorította a lány kezét, és felgyorsította lépteit. – Jobb lett volna, ha inkább közvetlenül a folyó partján jövünk végig. Ezekben a kanyargós sikátorokban csak eltéved az ember – suttogetta.

– Na, igen. És minden sötét utcasarkon ott bujkál egy tolvaj vagy egy vérszomjas gyilkos. – A lány hangja vidáman csengett. – Pompás, nemde? Ezerszer izgalmasabb, mint azok között a büdös falak között üldögélni és házi feladatot írni! – Azzal felemelte nehéz ruhája szélét, és továbbsietett.

A fiú akaratlanul is elmosolyodott. Lucynek rendkívüli tehetsége volt ahhoz, hogy minden helyzetben és minden időben pozitívan tudjon gondolkodni. Még Anglia úgynevezett aranykora – amely nevét meghazudtolóan búskomornak bizonyult – sem tudta elijeszteni, sőt, épp ellenkezőleg...

– Kár, hogy soha sincs három óránál több időnk sehol – jelentette ki, amikor a fiú utolérte. – Jobban tetszett volna, ha nem folytatásokban kell végignéznem a Hamletet. – Ügyesen kikerült

egy undorító, sáros tócsát. A fiú legalábbis őszintén remélte, hogy csak sár volt benne. Ezt követően a lány tett néhány csintalan tánc-lépést, majd kecsesen megpördült a tengelye körül. – „Így tesz a lelkiismeret bennünket gyávákká...” Hát nem volt csodálatos?

A fiú bólintott, és ügyelnie kellett, nehogy megint elmosolyodjon. Lucy jelenlétében ugyanis túl gyakran tört rá a mosolyoghat-nék. Ha nem figyel, a végén még féleszű idióta benyomását kelti!

Úton voltak a London híd felé. A Southwark híd, amely tulaj-donképpen kedvezőbb helyen lett volna az átkeléshez, ez idő tájt sajnálatos módon még nem létezett. Viszont igyekezniük kellett, ha nem akarták, hogy bárkinek is feltűnjön titkos kis kiruccaná-suk a 17. századba.

Te jó ég! Mit meg nem adott volna a fiú azért, hogy levehesse végre ezt a merev fehér gallért! Olyan volt a tapintása, mint azo-ké a műanyag galléroké, amelyeket a kutyákra szoktak ráadni műtéték után.

Lucy bekanyarodott a sarkon a folyó irányába. Úgy tűnt, a gon-dolatai még mindig Shakespeare körül kalandoznak. – Mégis mennyit adtál annak az embernek, hogy beengedjen bennünket a Globe Színházba, Paul?

– Négyet azokból a nehéz érmékből. Fogalmam sincs, mennyit érhetnek. – A fiú felnevetett. – De szerintem egész évben nem üti ennyi pénz a markát.

– Mindenesetre nagy hatással volt rá a bőkezűséged. Elsőran-gú helyeket kaptunk.

Futva értek a London híd lábához. Lucy itt megint megállt, ahogyan úton odafelé is, hogy megcsodálja a hídra épített há-zakat. Paul azonban gyorsan maga után húzta. – Hiszen tudod, mit mondott Mr. George: ha túl sokáig álldogálsz egy ablak alatt,

előbb-utóbb a fejedre üríti valaki az éjjeliedényét – emlékeztette Lucy-t. – Egyébként is, feltűnést keltesz!

– Észre sem lehet venni, hogy hídon állunk. Pontosan úgy fest, mint bármelyik közönséges utca. Ó! Odanézz! *Forgalmi dugó!* Lassan ideje lesz építeni még néhány hidat.

A híd – a mellékutcákkal ellentétben – meglehetősen forgalmas útvonal volt, de a járművek, gyaloghintók és kocsik, amelyek a Temze túlsó partjára tartottak, most egyetlen tapodtat sem mozdultak előre. Valahonnan a sor elejéről emberek káromkodása és lovak nyerítése hallatszott, de hogy miért állt le a forgalom, azt nem lehetett tudni. Közvetlenül mellettük az egyik kocsiból egy fekete kalapos úriember hajolt ki. Merev, fehér csipkegallérja egészen a füléig ért.

– Nem vezet másik út a bűdös folyójuk fölött? – kiáltott oda franciául a kocsisának.

A kocsis a fejét rázta. – Még ha lenne is másik út, akkor sem tudnánk megfordulni, sajnos beragadtunk! Előremegyek és megnézem, mi történt. Bizonyára hamarosan folytathatjuk az utunkat, Sire.

Az úriember morgolódva húzta vissza a fejét kalapostul, gallérostul a kocsiba, miközben a kocsis leszállt, és utat tört magának a tömegben keresztül.

– Hallottad ezt, Paul? Ezek *franciák* – suttogta Lucy izgatottan. – Turisták!

– Igen. Remek. De most tovább kell mennünk, már nem sok időnk maradt. – A fiú homályosan emlékezett, hogy ezt a hidat a történelem során valamikor lerombolták, majd később tizenöt méterrel odébb ismét felépítették. Nem a legmegfelelőbb hely volt tehát az időutazáshoz.

Kövezték a francia kocsi, ám nem sokkal előrébb már olyan sűrűn álltak az emberek és a járművek, hogy lehetetlen volt átjutni a tömegben.

– Azt hallottam, hogy amott kigyulladt egy olajshordókat szállító kocsni – mondta az előttük álló asszony. – Ha nem vigyáznak, a végén még az egész híd leég.

– De tudomásom szerint nem ma – mormogta Paul, és karon ragadta Lucyt. – Gyere! Visszamegyünk, és a másik oldalon várjuk meg az időutazást.

– Emlékszel még a jelszóra? Csak arra az esetre, ha nem sikerül idejében átérnünk.

– Valami kotta meg láva?

– *Gutta cavat lapidem*, te kis buta. – Lucy kuncogva nézett fel a fiúra. Kék szeme csak úgy csillogott a boldogságtól, és Paulnak hirtelen eszébe jutott, mit mondott a bátyja, Falk, amikor a tökéletes időzítésről kérdezte: – Én nem sokáig teketóriáznék. Egyszerűen megcsókolnám. Könnyen megeshet, hogy lekever neked egy pofont, de akkor legalább tudod, mihez tartsd magad.

Falk természetesen tudni akarta, ki a kiszemelt áldozat, de Paul nem rajongott az olyan szónoklatokért, amelyek mindig úgy kezdődtek, hogy „A de Villiers- és a Montrose-család tagjai szigorúan csak üzleti kapcsolatot tarthatnak fenn egymással!”, és úgy végződtek, hogy „A Montrose lányok mind buta csitrik, és öregkorukra elsárcányosodnak, akárcsak Lady Arista”.

Na és ha buta csitrik? Meglehet, hogy a többi Montrose lány buta, de Lucy semmi esetre sem az.

Lucy, akin mindennap újra és újra elcsodálkozott, és akire legféltebb titkait is rábízta. Lucy, akivel szó szerint...

Nagy levegőt vett.

– Miért álltál meg? – kérdezte Lucy, de Paul már le is hajolt hozzá, és szó nélkül szájon csókolta. Három másodpercig rettegett, hogy a lány ellöki magától, de első meglepetése után Lucy viszonzta a csókot. Először csak egészen óvatosan, azután annál szenvedélyesebben.

Az időzítés valójában minden volt, csak épp tökéletes nem, és valójában rettenetesen sietniük kellett volna, mert bármelyik pillanatban bekövetkezhetett az időutazás, ráadásul valójában...

Paul elfelejtette, mi is volt a harmadik *valójában*. Most csak Lucy számított.

Ekkor azonban a tekintete egy fekete kapucnis alakra vándorolt, mire ijedten hátratántorodott.

Lucy egy pillanatig értetlenül meredt Paulra, majd elvörösödött, és a földre bámult. – Sajnálom – suttogta zavartan. – Larry Coleman is azt mondta, hogy olyan velem csokolózni, mintha valaki egy marék éretlen köszmétét nyomna az arcába.

– Köszmétét? – Paul megrázta a fejét. – Na és ki az a Larry Coleman?

Lucy most már teljesen összezavarodott, és Paul még csak fel sem róhatta neki. Rendet kellett teremtenie a fejében uralkodó káoszban. Félrehúzta Lucyt a fáklyák fényéből, finoman megszorította a lány vállát, és mélyen a szemébe nézett.

– Ide figyelj, Lucy! Először is, veled csokolózni körülbelül olyan, mint... mintha zamatos eperbe harapnék. Másodszor, ha ez a Larry Coleman az utamba kerül, orrba nyomom. Harmadszor, sürgősen jegyezd meg, hol hagytuk abba! Pillanatnyilag ugyanis akadt egy aprócska problémánk.

Azzal némán a nyurga férfira mutatott, aki épp abban a pillanatban sétált elő az egyik kocsni árnyékából, és hajolt le a francia úriember kocsijának ablakához.

Lucy szeme tágra nyílt a rettegéstől.

– Jó estét, báró úr! – üdvözölte a kocsi utasát a férfi. Ő is franciául beszélt, és amikor Lucy meghallotta a hangját, körmét ijedtében Paul karjába mélyesztette. – Mennyire örülök, hogy látom! Hosszú volt az út Flandriából idáig. – A férfi ekkor hátrahajtotta a kapucniját.

A kocsi belsejéből meglepett kiáltás hallatszott. – A hamis márkí! Mit keres maga itt? Mire véljem a váratlan látogatást?

– Erre én is kíváncsi lennék – suttogetta Lucy.

– Hát így üdvözli az ember a saját leszármazottját? – kérdezte vidáman a magas férfi. – Hiszen mégiscsak az ön unokája unokájának az unokája vagyok, és még ha előszeretettel emlegetnek is úgy, mint a keresztnév nélküli férfit, biztosíthatom önt, hogy van nevem. Még hozzá nem is egy, hogy egészen pontos legyek. Megengedi, hogy beszálljak a kocsijába? Nem igazán kényelmes idekint ácsorogni, márpedig ezen a hídon még jó darabig nem lehet átkelni. – Meg sem várta a báró válaszát, sőt még csak körül sem nézett. Kinyitotta az ajtót, és beszállt a kocsiba.

Lucy félrehúzta Pault, még messzebb a fáklyák fénykörétől. – Tényleg ő az! Csak épp sokkal fiatalabb. Most mit tegyünk?

– Semmit – súgta vissza Paul. – Aligha mehetünk oda, hogy üdvözöljük. Nem is lenne szabad itt lennünk.

– De hogyhogy ő itt van?

– Ostoba véletlen. Semmi esetre sem láthat meg minket. Gyere! El kell érnünk a partot.

De egyikük sem mozdult. Mindketten bénultan meredtek a kocsi sötét ablakára, még jobban megigézve, mint az imént a Globe Színházban.

– A legutóbbi találkozásunkkor már érthetően tudtára adtam, mit gondolok magáról – hallatszott most a francia báró hangja a kocsiból.

– Ó, igen. Ez kétségtelen! – A látogató halk nevetésétől Paulnak libabőrös lett a karja, bár az okát maga sem tudta volna megmondani.

– A döntésem megingathatatlan! – A báró hangja kissé megbicsaklott. – Át fogom adni ezt az ördögi gépezetet a szövetségnek, nem érdekel, miféle galád módszerekkel próbál eltántorítani a szándékomtól. Tudom, hogy az ördöggel cimborál.

– Mire gondolhat? – kérdezte Lucy.

Paul csak a fejét rázta.

Ismét felhangzott a kísérteties kacaj. – Az én szűk látókörű, elvakult elődöm! Mennyivel könnyebb lehetett volna az élete, és persze az enyém is, ha inkább rám hallgat, és nem a püspökére vagy a szövetség szálnalmas fanatikusaira. Ha az eszét használta volna ahelyett, hogy a rózsafüzérét morzsolgatja. Ha felismerte volna, hogy valami sokkal hatalmasabb eszme része, mint amiről a papjai prédikálnak.

A báró mintha válaszképpen pusztán egy miatyánkot mondott volna. Lucy és Paul legalábbis csak halk mormolást hallott.

– Ámen! – mondta a látogató mély sóhajtás kíséretében. – Ez tehát az utolsó szava az ügyet illetően?

– Maga az ördög személyesen! – dühöngött a báró. – Hagyja el a kocsimat, és soha többé ne kerüljön a szemem elé!

– Ahogy óhajtja. Már csak egy apróság van hátra. Eddig nem említettem, nehogy szükségtelenül felzaklassam, de a sírkövén,

amelyet a saját szememmel láttam, 1602. május 14. szerepel a halál dátumaként.

– De hiszen az... – hebegte a báró.

– ...ma van. Helyes. És már nem sok idő maradt hátra éjfélig. A báró zihálni kezdett.

– Mit művel? – kérdezte Lucy suttogva.

– Megszegi a saját törvényeit. – Paulnak már a tarkója is lúdbőrzött. – Arról beszél, ami... – Félbehagyta a mondatot, mert a gyomrában egyszer csak ismerős, kellemetlen érzés terjedt szét.

– A kocsisom mindjárt visszaér – figyelmeztette látogatóját a báró, és ezúttal egyértelmű rettegés csendült ki a hangjából.

– Igen, abban biztos vagyok – felelte a férfi szinte már unott hangon. – Ezért is kell mihamarabb befejeznünk ezt a beszélgetést.

Lucy a gyomrára szorította a kezét. – *Paul!*

– Tudom, én is érzem. Már csak ez hiányzott... Futnunk kell, ha nem akarjuk nyomorultul a folyó mélyén végezni. – Azzal megmarkolta Lucy karját, és maga után húzta a lányt, ügyelve arra, hogy menet közben ne fordítsa a kocsi ablaka felé az arcát.

– Tulajdonképpen odahaza érte a halál egy kellemetlen influenza következtében – hallották még a látogató hangját, amikor elosontak a kocsi mellett. – Ám mivel legutóbbi látogatásaim végső soron ahhoz vezettek, hogy ön most itt van Londonban, és kiváló egészségnek örvend, sajnos valamiképpen felborult a kontinuum oly kényes egyensúlya. És amilyen korrekt ember vagyok, kötelességemnek érzem, hogy kissé asszisztáljak a sorsnak.

Pault ugyan meglehetősen lekötötte a gyomrában érzett összetéveszthetetlenül ismerős érzés és annak kiszámítása, hány métert kell még megtenniük a partig, a szavak jelentése mégis elszivárgott a tudatához. Hirtelen megtorpant.

Lucy oldalba bökte. – Fuss! – sziszegte a lány, miközben ő maga is futásnak eredt. – Már csak pár másodpercünk van!

Paul is nekilódult, bár reszketett a térde. Miközben rohant, és a közeli part kezdett elmosódni a szeme előtt, a kocsi belsejéből borzalmas, ám fojtott kiáltást hallott, amelyet fájdalmas hörgés követett: „Ördögfajzat!” – végül halálos csend támadt.

Az Őrzők krónikái
1992. december 18.

Lucyt és Pault ma 15 órakor az 1948-as évbe küldtük elapszálás céljából. Amikor tizenkilenc órakor visszatértek, a sárkányterem ablaka előtti virágágyásban értek földet teljesen átázott, 17. századi öltözékben.

Meglehetősen zavartnak tűntek, és összevissza beszéltek, ezért határozott tiltakozásuk ellenére értesítettem Lord Montrose-t és Falk de Villiers-t az érkezésükről. A történetre azonban hamarosan fény derült. Lord Montrose még egészen pontosan emlékezett arra a jelmezbálra, amelyet 1948-ban a kertben rendeztek, és amelynek során néhány vendég, köztük Lucy és Paul is, túlzott mennyiségű alkohol elfogyasztása után az aranyhalas medencébe esett.

Lord Lucas magára vállalta a felelősséget az ügyben, és megígérte, hogy saját kezűleg pótolja a „Ferdinand Picard”, illetve „Mrs. John Laing” nevezetű, eltiport rózsákat.

Lucyt és Pault a legszigorúbban figyelmeztették, hogy a jövőben – korszaktól függetlenül – tartózkodjanak az alkohol fogyasztásától.

Feljegyezte: J. Mountjoy, 2. fokozatú adeptus

- **M**ár elnézést kérek, de ez itt egy templom! Szent helyen nem illik csókolózni!

Rémülten hátrahőköltem, és kinyitottam a szemem. Azt gondoltam, egy régimódi lelkészt pillantok majd meg lobogó reverendában, amint felháborodott tekintettel egyenesen felénk siet, hogy erkölcsi prédikációt tartson nekünk. De nem lelkész volt, aki megzavarta az együttlétünket. Még csak nem is ember, hanem egy kis vízköpő, aki az egyik templomi padon kuporgott közvetlenül a gyóntatószék mellett, és ugyanolyan meglepetten meredt rám, mint én őrá.

Ami tulajdonképpen szinte lehetetlen volt, mivel az én állapotomat többé aligha lehetett volna a meglepett szóval jellemezni. Ha egészen őszinte akarok lenni, inkább úgy fogalmaznék: erőteljes gondolkodástechnikai kimaradásaim voltak.

Minden ezzel a bizonyos csókkal kezdődött.

Gideon de Villiers megcsókolt *engem* – Gwendolyn Shepherdet.

Természetesen komolyan el kellett volna gondolkodnom, vajon mi sarkallta erre – egy templom gyóntatószékében, valahol Belgravia közepén, az 1912-es évben – nem sokkal az után, hogy túlestünk egy rendkívül zaklatott menekülésen, amelynek során

nem csupán nevetséges matrózgallérral díszített, bokáig érő, szűk ruhám volt a terhemre.

Hosszasan elemezgettem volna, mi lehet az oka annak, hogy Gideon – korábbi tapasztalataimmal ellentétben – mesterialt értett a csókhoz.

Azon is eltöprengtettem volna, hogy jelenlegi helyzetünk igazán nem számít ideális körülménynek a csokolózáshoz, ugyanis fal volt köztünk, rajta egy egészen apró ablakocskával, amelyen Gideon gyakorlatilag átpréselte a fejét és a karjait. Nem is beszélve arról, hogy semmi szükségem nem volt még több káoszra az életemben, miután épp csak három napja tudtam meg, hogy nekem sikerült örökölnöm a családban az időutazásért felelős gént.

A meztelen valóság azonban az volt, hogy a csók közben sem mire sem gondoltam, kivéve talán, hogy „Ó!” és „Hmmm!” meg hogy „Méeég!”

Ezért sem vettem észre a gyomromat összeszorító húzó érzést, így csak most, amikor ez a kis vízköpő karba tett mancsokkal meredt rám a templomi padról, amikor a tekintetem a gyóntatószék khakiszínű függönyére vándorolt – amely az imént még zöld bársony volt –, most kezdett csak derengeni, hogy időközben visszaugrottunk a jelenbe.

– A franca! – Gideon visszahúzta a fejét a gyóntatószék túlsó oldalára, és a tarkóját masszírozta.

Franca? Egy csapásra lepottyantam a hetedik mennysországból, és megfeledeztem a vízköpőről.

– Annyira azért szerintem nem volt rossz – vágtam vissza, igyekezőn a lehető leglazábbra venni a figurát. Sajnos azonban kissé ki voltam fulladva, ami nem tett jót az összbenyomásnak. Képtelen

voltam Gideon szemébe nézni, inkább tovább bámultam a gyóntatószék barna poliészterfüggönyét.

Te jó ég! Majdnem száz évet utaztam az időben anélkül, hogy bármit is észrevettem volna, mert ez a csók teljességgel... meglepett. Úgy értem, az egyik pillanatban még semmi sem jó a fickónak, a következőben egy hajtóvadászat kellős közepén találok magam, és pisztollyal felfegyverzett férfiak elől kell menekülnöm, majd egyszerre – mint derült égből a villámcsapás – azt állítja, hogy különleges vagyok, és megcsókol. De még hogy! Azonnal féltékeny lettem minden lányra, akivel eddig a csókolózást gyakorolhatta.

– Sehol senki. – Gideon körbekémlt a gyóntatószékből, azután kilépett a templomba. – Nagyszerű. Busszal megyünk vissza a Temple-be. Gyere! Már biztosan várnak minket.

Kábán meredtem rá a függönyön keresztül. Ez akkor most azt jelenti, hogy csak úgy napirendre akar térni az esemény felett? Csókolózás után (sőt, lehetőség szerint még előtte, de ezzel már elkéstünk) mégiscsak illenék néhány alapvető dolgot tisztázni, nem? A csók esetleg szerelmi vallomás akart lenni? Talán még az is lehet, hogy Gideon és én mostantól együtt járunk? Vagy csak smároltunk egy jót, mert épp nem volt jobb dolgunk?

– Ebben a ruhában nem szállok buszra – jelentettem ki kategorikusan, miközben a lehető legméltóságteljesebb mozdulattal felálltam. Inkább haraptam volna le a nyelvemet, mintsem feltegyem bármelyik kérdést azok közül, amelyek a fejemben kavargtak.

A ruhám fehér volt, égszínkéék szaténszalagokkal díszítve a csípőmön és a galléromnál, minden bizonnyal az 1912-es év legújabb divatja szerint. Ez az öltözék azonban nem igazán volt alkalmas

arra, hogy a huszonegyedik század közlekedési eszközein utazzanak benne. – Taxit hívunk.

Gideon erre kérdően felém fordult, de nem ellenkezett. Szalonkabátjában és élére vasalt nadrágjában a jelek szerint ő sem akart feltétlenül buszon utazni. Pedig tényleg jól állt neki a múlt századi viselet, főleg így, hogy a haja már nem volt a füle mögé nyalva, mint két órával korábban. Zilált tincsei a homlokába hulltak.

Én is kiléptem a templomhajóba, és megborzongtam. Iszonyú hideg volt. Vagy talán csak azért dideregtem, mert az elmúlt három napban szinte egy percet sem aludtam? Vagy ez is a sók utóhatása volt?

A testem feltehetőleg több adrenalint termelt az utóbbi időben, mint az azt megelőző tizenhat évben összesen. Annyi minden történt, és olyan kevés időm volt mindezt feldolgozni, hogy szinte felrobbant a fejem a sok zavaros információtól és élménytől. Ha képregényfigura lettem volna, a fejem fölött biztosan szöveg-buborék lebegett volna, benne egy hatalmas kérdőjellel. És talán néhány halálfejjel.

Megpróbáltam összeszedni magam. Ha Gideon napirendre akar térni a történetek felett – hát jó, benne vagyok. – Oké, akkor húzzunk el innen! – vettem oda neki. – Fázom.

Tüntetőleg el akartam sietni mellette, de ő megfogta a karomat. – Figyelj! Az előbbi miatt... – Itt elhallgatott, nyilván abban a reményben, hogy a szavába vágok.

Természetesen nem tettem. Nagyon is kíváncsi voltam, mit szeretne mondani. Egyébként is alig kaptam levegőt – olyan közel álltunk egymáshoz.

– Az a csók... Azt én... – Ismét csak félmondatok. De én gondolatban mindjárt kiegészítettem őket.

Azt én nem úgy gondoltam.

Ó, már értem. De hát akkor nem is kellett volna megtennie, nem igaz? Ez pont olyan, mint amikor az ember meggyújt egy függönyt, aztán csodálkozik, ha az egész ház kigyullad. (Elismerem, ez elég gyenge hasonlat volt.) Egy cseppet sem akartam megkönnyíteni a dolgát, tehát hűvösen végigmértem, és várakozó álláspontra helyezkedtem. Pontosabban csak *megpróbáltam* hűvösen végigmérni és várakozó álláspontra helyezkedni, de kétségtelenül most is sikerült azzal az „*Én vagyok a kis Bambi, kérlek, ne lőj le!*” pillantással ránézni. Nem tehetek róla. Már csak az hiányzott, hogy remegni kezdjen az alsó ajkam.

Azt én nem úgy gondoltam. Gyerünk! Mondd ki!

Gideon azonban nem szólt egy szót sem. Kihúzott egy hajtűt összekuszálódott hajamból (csigákba tekert, bonyolult frizurám időközben úgy nézhetett ki, mintha fészket rakott volna benne egy madárpár), a kezébe vette az egyik hajfürtömet, és az uja köré csavarta. A másik kezével az arcomat kezdte simogatni, azután lehajolt hozzám, és még egyszer megcsókolt, ezúttal egészen óvatosan. Behunytam a szemem – és ugyanaz történt, mint az előbb: az agyamban megint beállt a jótékony adásszünet. (Nem sugárzott mást, csak hogy „Ó!”, „Hmmm!” és „Még!”)

Mindenesetre csak körülbelül tíz másodpercig tartott, akkor ugyanis egy ideges hang szólalt meg közvetlenül mellettünk: – Csak nem kezditek előlről az egészet?

Ijedtemben eltaszítottam magamtól Gideont, és egyenesen a kis vízköpő pofájába bámultam, aki időközben fejjel lefelé csüngött

az empóráról, amely alatt álltunk. Pontosabban egy vízköpő szel-
leme szól hozzánk.

Gideon elengedte a hajamat, és semleges arckifejezést öltött. Jaj, ne! Most vajon mit gondolhat rólam? Zöld szeméből semmit sem tudtam kiolvasni enyhe megütkezésen kívül.

– Én... mintha hallottam volna valamit – mentegetőztem halkán.

– Értem – felelte Gideon kissé elnyújtva, de barátságosan.

– *Engem* hallottál – rikoltotta a vízköpő. – *Engem hallottál!*

– Akkora lehetett, mint egy macska, az arca is leginkább macskáéra hasonlított, bár nagy és hegyes hiúzfülei között két kerekded szarv is meredezett, és apró szárnyacskáék díszlegtek a hátán. Sőt még hosszú, pikkelyes gyíkfarkat is viselt, amely háromszög formában végződött, és izgatottan csapkodott ide-oda. – És látsz is engem!

Nem válaszoltam.

– Jobb, ha most indulunk – mondta Gideon.

– Látsz és hallasz engem! – örvendezett tovább a kis vízköpő, majd leugrott az empóráról az egyik imapadra, és lelkesen ugrándo-
zott. Olyan volt a hangja, mint egy náthás, rekedt gyereké. – Észrevettem ám!

Csak most ne kövessék el semmi hibát, különben soha nem szabadulok meg tőle. Szándékos közömbösséggel néztem végig a padsoron, miközben kifelé igyekeztem. Gideon kinyitotta előttem az ajtót.

– Köszönöm! Nagyon kedves! – hálálkodott a vízköpő, és velem együtt kisurrant az utcára.

Kiléptem a járdára, és hunyorogva felnéztem az égre. Felhős volt, a nap látszott még ugyan, de úgy tippeltem, hamarosan beesteledik.

– Várj meg! – kiáltotta a vízköpő, és megrángatta a szoknyáját. – Sürgősen beszélnünk kell! Hé! Ráléptél a lábamra... Ne tégy úgy, mintha nem látnál! Tudom, hogy láatsz. – A szájából kibuggyant egy korty víz, egyenesen gombos csizmám orra elé. – Hoppla! Bocsika! Csak olyankor fordul elő, amikor izgatott vagyok.

Felnéztem a templom homlokzatára. Viktoriánus stílusban épült, színes üveglablakkal és két csinos tornyocskával. A téglá és a krémszínű vakolat váltakozásának köszönhetően vidám, csíkos minta tarkította a falat. De bármilyen magasra is néztem, az egész épületen egyetlen szobrot vagy vízköpőt sem fedeztem fel. Különös, hogy ez a szellem mégis itt lebzsel.

– Itt vagyok! – kiáltotta a vízköpő, és közvetlenül az orrom előtt felkapaszkodott a falra. Olyan gyorsan és ügyesen mászott, mint egy gyík. Egy másodpercig a feje melletti téglára meredtem, azután elfordítottam a fejem.

A vízköpő most már nem volt biztos abban, hogy tényleg látom. – Jaj, kérelek! – nyafogta. – Olyan jó lenne végre valaki másnal is beszélgetni, nem csak Sir Arthur Conan Doyle szellemével!

Ravasz kis fickó, meg kell hagyni! De nem dőltem be neki. Sajnáltam bár, de tudtam, milyen fárasztóak tudnak lenni ezek a kis bestiák, ráadásul megzavart csókolózás közben, és Gideon most nyilván szeszélyes kis libának tart miatta.

– Légyszi, légyszi, légysziííííí! – könyörgött a vízköpő.

Továbbra sem vettem róla tudomást. Isten bizony, volt elég bajom nélküle is.

Gideon kilépett az út szélére, és leintett egy taxit. Persze rögtön sikerült egy szabad kocsit kifognia. Egyesek az ilyesmiben mindig szerencsések. Vagy valamiféle természetes tekintélyük van. Mint

például a nagymamámnak, Lady Aristának. Elég, ha megáll az út szélén, és szigorú tekintettel körbenéz – máris csikorogva fékez az összes taxis. – Jössz, Gwendolyn?

– De hát nem hagyhatsz itt csak úgy! – Mintha egy magányos kisgyermek esedezett volna rekedtes-sírós, szívbe markoló hangon. – Hiszen csak most találtunk egymásra.

Ha kettesben lettünk volna, valószínűleg sikerült volna rábeszélnie, hogy maradjak. Hegyes szemfogai és karmai ellenére kimondottan bájos volt, és bizonyára nem nagyon akadt társasága. (Sir Arthur Conan Doyle kísértetének nyilván más dolga is volt. Egyébként is: mit keresett Londonban?) De ha az ember mások jelenlétében szellemekkel diskurál, akkor szerencsés esetben hazugnak vagy színésznek nevezik, de többnyire egyszerűen csak örültnek nézik. Nem akartam megkockáztatni, hogy Gideon örültnek tartson. Különben is, az utolsó vízköpő démon, akivel megismerkedtem, annyira függővé vált tőlem, hogy a végén még vécére sem tudtam elmenni nélküle.

Rezzenéstelen arccal beültem a taxiba, és mereven előrenéztem, miközben elindultunk. Gideon, aki mellettem ült, kibámult az ablakon. A taxisofőr végigmustrálta a ruhánkat a visszapillantó tükörben, majd felvonta a szemöldökét, de nem szólt semmit. Nagyra értékeltem a tapintatát.

– Mindjárt fél hét – fordult oda hozzám Gideon. A jelek szerint igyekezett semleges témáról beszélgetést kezdeményezni. – Nem csoda, hogy majd' éhen halok!

Ekkor vettem észre, hogy nekem is korog a gyomrom. A reggelizőasztalnál uralkodó rémes hangulatnak köszönhetően a pirítósom felét sem ettem meg, a menzai koszt pedig pocskék volt, mint mindig. Kissé vágyakozva gondoltam vissza Lady Tilney

étvágygerjesztő szendvicseire és süteményeire, amelyekről sajnos le kellett mondanunk.

Lady Tilney! Csak most jutott eszembe, hogy ideje átbeszél-nünk Gideonnal, ami az 1912-ben tett látogatásunk alatt történt. Végül is eléggé balul sült el a kis kiruccanás, nekem pedig fogal-mam sem volt, mit fognak mindehhez szólni az Őrzők, akik az időutazás-küldetés témában bizony nem ismertek tréfát. Gideont és engem azzal a feladattal küldtek a múltba, hogy beolvassuk Lady Tilneyt a kronográfba, (Ennek okát – csak úgy melléke-sen jegyzem meg – még most sem igazán értem, de meglehető-sen nagy feneket kerítettek az egésznek. Amennyire sikerült fel-fognom, legalábbis a világ megmentése forgott kockán.) Mielőtt azonban erre sort keríthettünk volna, váratlanul színre lépett az unokatestvérem, Lucy, és persze Paul, akik nyilvánvalóan a go-nosz szerepét játsszák a történetben. A de Villiers-család min-denestre meg volt győződve a bűnösségükről, és velük Gideon is. Lucy és Paul állítólag ellopta a második kronográfot, és vala-hol elrejtőztek vele az időben. Évek óta senki nem hallott róluk – egészen addig, amíg fel nem bukkantak Lady Tilney teadélután-ján, és meg nem zavarták kedélyes kis társaságunkat.

Nagy ijedtségemben nem sikerült megjegyeznem, pontosan mikor kerültek elő a pisztolyok, de annyi biztos, hogy Gideon egyszer csak fegyvert szegezett Lucy fejének. Egy valódi pisztolyt, amelyet tulajdonképpen nem is lett volna szabad magával hoznia. (Mint ahogy nekem sem lett volna szabad magammal vinnem a mobiltelefonomat, de hát mobiltelefonnal legalább nem lehet lövöldözni!) A csetepatét követően a templomba menekültünk. Én azonban egész idő alatt nem tudtam megszabadulni attól az érzéstől, hogy Lucy és Paul története mégsem olyan fekete és

fehér, mint ahogyan azt a de Villiers klán előszeretettel hangoztatja.

– Mit fogunk mondani Lady Tilneyvel kapcsolatban? – kérdeztem.

– Nos, igen. – Gideon fáradtan dörzsölte meg a homlokát. – Nem gondolom, hogy hazudnunk kellene, de ebben az esetben talán célszerű lenne, ha egy-két dolgot nem említenénk meg. Legjobb, ha az egészret rám bízod.

Na, már megint visszatért a jó öreg parancsolgató hangnem. – Hát persze – mondtam. – Bólogatni fogok, és befogom a számat, ahogyan azt a lányoknak illik.

Ösztönösen összefontam a karomat a mellkasom előtt. Miért nem volt képes Gideon normálisan viselkedni? Először megcsókol (és ráadásul nem is egyszer!), majd közvetlenül utána elkezdti itt nekem az Őrzők Páholyának nagymesterét játszani!

Mindketten tüntetőleg kibámultunk a magunk ablakán.

Végül Gideon törte meg a csendet, és ez bizonyos mértékig elégtétellel töltött el. – Mi a baj? Elvitte a cica a nyelvedet? – Szinte már feszélyezettnek hangzott.

– Tessék?

– Anyukám kérdezte ezt mindig, amikor még kicsi voltam. Amikor olyan konokul bámultam magam elé, mint te most.

– Neked van *anyukád*? – Csak amikor kimondtam, ébredtem rá, milyen ostoba is ez a kérdés.

Gideon felvonta az egyik szemöldökét. – Mégis mit gondoltál? – kérdezte széles vigyorral. – Hogy android vagyok, akit Falk bácsikám és Mr. George csavározott össze?

– Nem is olyan elképzelhetetlen. Vannak kisbaba korodban készült fényképeid? – Amikor megpróbáltam elképzelni Gideont

kisbabaként, kerekded és puha, pufók arcocskával és kopasz fejecskével, én is elmosolyodtam. – De hol vannak a szüleid? Ők is itt élnek, Londonban?

Gideon megrázta a fejét. – Apám meghalt, anyám pedig Antibesben él, Dél-Franciaországban. – Egy pillanatra összeszorította a száját, és már azt hittem, ismét hallgatásba burkolózik. Azután mégis folytatta: – Az öcsémmel és az új férjével, Monsieur *Nevezetsakpapának* Bertelinnel. A mostohaapámnak van egy cége, amely elektronikai készülékekhez gyárt mikroalkatrészeket platinából és rézből. Az üzlet nyilvánvalóan remekül megy: a pucos jachtját legalábbis *Krózusnak* nevezte el.

Őszintén elképedtem. Ennyi személyes információ egyszerre! Ez egyáltalán nem volt jellemző Gideonra. – Ó! De biztosan nagyon menő lehet ott nyaralni, nem?

– Na, persze – felelte gúnyosan. – Van egy medencéjük, akkora, mint három teniszpálya, azon az elfuserált jachton meg aranyból vannak még a vízcsapok is.

– Mindenesetre kellemesebbnek képzelem, mint egy fűtetlen víkendházat Peeblesben. – Az én családom általában Skóciában töltötte a nyári szünidőt.

– A helyedben, ha a családom Dél-Franciaországban élne, én minden hétvégén meglátogatnám őket. Még akkor is, ha nem lenne medencéjük meg jachtjuk.

Gideon a fejét ingatta. – Ó, igazán? És mégis hogy oldanád meg, ha közben néhány óránként ki kellene ruccannod a múltba? Nem éppen a legszuperebb élmény, ha az ember közben egy telezsúfolt autóban száguld végig az autópályán.

– Ó! – Ez az egész időutazásos történet még túlságosan új volt a számomra ahhoz, hogy minden következményével számolni

tudjak. Hosszú évszázadok során mindössze tizenkét génhordozó létezett, és én még mindig nem fogtam fel teljesen, hogy közülük az egyik én vagyok. Eredetileg az unokatestvérem, Charlotte volt kiszemelve erre a feladatra, aki nagy buzgalommal készült a szerepére. De anyám kifürkészhetetlen okokból trükközött valamit a születési dátumommal, és már kész is volt a baj. Gideonhoz hasonlóan nekem is választanom kellett: vagy ellenőrzött időutazásokat teszek a kronográf segítségével, vagy bármikor, bárhol meglephet egy váratlan időugrás, ami – ezt saját tapasztalatból tudom – nem éppen kellemes érzés.

– Természetesen magaddal kellene vinned a kronográfot, hogy időközben veszélytelen időutazásokat tehess – gondolkodtam hangosan.

Gideon szomorúan felsóhajtott. – Na, igen. Ezzel a módszerrel tényleg lazán utazgathatnék, sőt, útközben rengeteg történelmi helyszínt is meglátogathatnék. Csak hát eltekintve attól, hogy soha nem engednék meg nekem, hogy a kronográffal a hátizsákomban útra keljek, *te* mégis mihez kezdenél addig a masina nélkül? – kérdezte, és kinézett a mellettem lévő ablakon. – Hála Lucynek és Paulnak, most már csak egy kronográf maradt. Vagy talán elfelejtetted? – A hangja megint tele volt indulattal, mint mindig, amikor Lucyről és Paulról esett szó.

Megvontam a vállam, és én is kibámultam az ablakon. A taxi csigalassan vánszorgott a Piccadilly irányába. Fantasztikus. Délutáni csúcsforgalom a belvárosban. Gyalog valószínűleg gyorsabban odaértünk volna.

– Nyilvánvalóan még nem vagy egészen tisztában azzal, hogy a jövőben nem sok alkalmad lesz elhagyni ezt a szigetet, Gwendolyn! – Gideon hangjába keserűség költözött. – Vagy éppenséggel

ezt a várost. A skóciai nyaralások helyett a családot jobban tette volna, ha megmutatja neked a nagyvilágot. Most már ugyanis késő. Jobb, ha belenyugszol, hogy amiről eddig álmodoztál, már csak a Google Earth ablakain keresztül láthatod.

A taxisofőr előrángatott egy agyonhasznált könyvet a zsebéből, lazán hátradőlt, és olvasni kezdett.

– De hiszen... te jártál Belgiumban és Párizsban – mondtam.

– Hogy onnan utazz a múltba, és vért vegyél attól a hogyishív-jáktól, meg az az izé...

– Igen, persze – vágott Gideon a szavamba. – A bácsikám, három Őrző és egy *jelmeztervező* társaságában. Klassz utazás volt! Nem beszélve arról, hogy Belgium ráadásul örülten egzotikus egy ország! Hát nem mindannyian arról álmodozunk, hogy egyszer elutazhatunk három napra *Belgiumba*?

Hirtelen támadt felindultságától kissé megijedtem, ezért csak halkán mertem megkérdezni: – Hová utaznál szívesen, ha te választhatnád meg az úti célt?

– Úgy érted, ha nem lennék megátkozva ezzel az időutazósdival? Ó, te jó ég! Nem is tudom, hol kezdeném. Chile, Brazília, Peru, Costa Rica, Nicaragua, Kanada, Alaszka, Vietnam, Nepál, Ausztrália, Új-Zéland... – Halvány mosoly jelent meg az arcán. – Na, igen. Szóval mindenhová, kivéve talán a Holdat. De nem igazán okoz örömet olyasmin gondolkodni, amit az ember soha nem tehet meg. Bele kell törődnünk, hogy az életünk utazástechnikai szempontból meglehetősen egyhangú lesz.

– Eltekintve az időutazásoktól. – Elvörösödtem, mert úgy mondta, „az életünk”, és ez olyan... intimen hangzott.

– Ez legalább afféle igazságtétel, cserébe az állandó kontrollért és a bezártságért – bólintott Gideon. – Ha nem lennének az

időutazások, már rég belehaltam volna az unalomba. Paradox, de így igaz.

– Én már azzal is megelégednék, ha időnként megnézhetnék egy izgalmas filmet. Komolyan.

Vágyakozva néztem egy kerékpáros után, aki a forgalmi dugóban álló járművek között cikázott. Haza akartam végre jutni! Az előttünk rostokoló autók egyetlen millimétert sem haladtak, amit olvasmányába merült sofőrünk a jelek szerint cseppet sem bánt.

– Ha a családod Dél-Franciaországban él, akkor te hol laksz?
– kérdeztem Gideont.

– Nemrég kaptam Chelsea-ben egy lakást. De oda tulajdonképpen csak tusolni és aludni járok. Már ha egyáltalán hazajutok. – Felsőhajtott. Az utóbbi három napban szemmel láthatólag ugyanolyan keveset aludt, mint én. Vagy még kevesebbet. – Azelőtt, tizenegy éves koromtól fogva Falk bácsikámnál laktam, Greenwichben. Amikor anyám megismerkedett Monsieur Tenyérbemászóval, és úgy döntött, hogy elhagyja Angliát, az Őrzők természetesen kifogást emeltek. Végtére is, alig volt hátra néhány év az iniciációs ugrásomig, és még rengeteg dolgot meg kellett tanulnom.

– És anyukád magadra hagyott? – Az én anyukám soha nem tett volna ilyesmit, ebben biztos voltam.

Gideon vállat vont. – Szeretem a bácsikámat, szerintem vele minden oké, kivéve, amikor a Páholy nagymesterét játssza. Mindenesetre ezerszer jobban szeretem, mint az úgynevezett mostohaapámat.

– De... – Alig mertem feltenni a következő kérdést, ezért sutogóra fogtam a hangom. – De hát nem hiányzik az anyukád?

Ismét csak vállvonogatás. – Tizenöt éves koromig, amikor még kockázatmentesen utazgathattam, mindig náluk töltöttem a szünidőt. És anyám is eljön néha Londonba, legalább évente kétszer. Hivatalosan azért, hogy meglátogasson, valójában azonban inkább csak az érdekli, hogy elköltse Monsieur Bertelin pénzét. Rajong a ruhákért, a cipőkért és az antik ékszerekért. És a többszavas makrobiotikus éttermekért.

A hallottak alapján a nő tényleg mintaanya... – És az öcséd?

– Raphael? Ő időközben igazi franciává vált. Papának nevezi Monsieur Pénzeszsákot, és egy szép napon majd átveheti a platinabirodalmat. Habár pillanatnyilag úgy fest, még az érettségivel sem fog boldogulni az a világ lustája. Inkább a lányokkal tölti az idejét, mint a könyveivel. – Gideon az ülés háttámlájára fektette a karját a hátam mögött, mire a légzésem rögtön felgyorsult. – Miért nézel olyan ijedten? Most talán sajnálsz?

– Egy kicsit – feleltem őszintén, és arra a tizenegy éves fiúra gondoltam, akinek egyes-egyedül kellett itt maradnia Angliában. Azoknál a fontoskodó férfiaknál, akik rákényszerítették, hogy vívni tanuljon és hegedüljön. És *pólózzon!* – Falk igazából nem is a nagybátyád. Csak egy távoli rokon.

Mögöttünk valaki dühösen dudálni kezdett. A taxisofőr futólag felpillantott, majd beindította az autót, és olvasott tovább. Csak abban reménykedtem, hogy nem a legizgalmasabb fejezetnél tart.

Gideon mintha nem is törődött volna velem. – Falk mindig olyan volt hozzám, mintha az apám lenne – mondta, és félszegen rám mosolygott. – De most komolyan: nem kell úgy bámulnod rám, mintha én lennék David Copperfield.

Tessék? Miért gondolnám, hogy ő David Copperfield?

Gideon felsóhajtott. – Charles Dickens regényhősré gondolkodok, nem a bűvészre. Előfordul veled néha, hogy könyvet olvasol?

Hát itt volt megint a régi, nagyképű Gideon. Már teljesen megszédültem a sok kedvességtől és meghittségtől. Különös módon szinte megkönnyebbültem, hogy visszakaphatom a jól ismert undorító alakot. Megpróbáltam minél magasabbra felhúzni az orromat, és kissé elhúzódtam tőle. – Hogy őszinte legyek, én a modern irodalmat részesítem előnyben.

– Ó, igazán? – Gideon szeme vidáman csillogott. – És például mit?

Gideon nem tudhatta, hogy Charlotte kuzinom évekig rendszeresen zaklatott pont ugyanezzel a kérdéssel, mégpedig ugyanilyen arrogáns hangszúllyal. Tulajdonképpen nem is olvastam olyan keveset, ezért mindig készségesen felvilágosítottam legutóbbi élményeimről, ám mivel Charlotte az én olvasmányaimat folyton elintézte annyival, hogy „igénytelen” meg „ostoba, kislányoknak szóló kacat”, egyszer csak betelt a pohár, és egyszer s mindenkorra elrontottam a szórakozását. Olykor a saját fegyverükkel kell legyőzni a tudálékos embereket. Ennek az a trükkje, hogy folyamatosan kell beszélni, és legalább egy elismert szerző nevét meg kell említeni, lehetőleg egy olyanét, akinek a könyvét tényleg olvastuk is. Ezenkívül pedig minél egzotikusabbak és minél idegenebbül hangzanak a nevek, annál jobb.

Felszegttem hát az államat, és egyenesen Gideon szemébe néztem. – George Matusseket például szívesen olvasom, meg Wally Lambet, Pjotr Selvjenikit és Liisa Tikaanenent. A finn szerzőket általában véve klassznak tartom, olyan különleges a humoruk. Aztán elolvastam mindent Jack August Merrywethertől, habár az utolsó könyvében kissé csalódtam. Helen Marundit is ismerem, de

ez magától értetődő, Tahuro Yashamotót, Lawrence Delaneyt és természetesen Grimphookot, Tscherkowskyt, Malandot, Pittet...

Gideon meghökkent arcot vágott.

Én a szememet forgattam. – *Rudolf* Pittet, nem *Bradet*.

A szája sarka kissé megvonaglott.

– Bár meg kell hogy mondjam, az *Ametiszthó* egyáltalán nem tetszett – hadartam tovább. – Túl sok benne a dagályos metafora. Szerinted nem? Miközben olvastam, végig arra gondoltam, hogy valaki más írta helyette a könyvet.

– *Ametiszthó?* – ismételte Gideon, és széles mosoly terült szét az arcán. – Ja, az! Azt én is szörnyen dagályosnak találtam. Ellenben a *Borostyánlavina* teljesen magával ragadott!

Nem tudtam ellenállni: vissza kellett mosolyognom rá. – Igen, a *Borostyánlavinával* tényleg megérdemelte az osztrák nemzeti irodalmi díjat. És mi a véleményed Takoshi Mahuróról?

– A korai műveivel nincs semmi bajom, de kissé fárasztónak találok, hogy minden egyes könyvében a gyermekkori traumáit dolgozza fel – válaszolta Gideon. – A japán írók közül jobban kedvelem Yamamoto Kawasakit vagy Haruki Murakamit.

Most már tényleg nem bírtam visszafojtani a kuncogást. – De Murakami tényleg létezik ám!

– Tudom – felelte Gideon. – Az egyik könyvét egyszer ajándékba kaptam Charlotte-tól. Ha legközelebb könyvekről beszélgetek vele, majd ajánlani fogom neki az *Ametiszthó*t. Ki is írta?

– Rudolf Pitt. – Charlotte könyvet ajándékozott Gideonnak? Milyen... kedves tőle. Vajon hogy jutott eszébe ez az ötlet? És vajon mi mindent csináltak még együtt azon kívül, hogy könyvekről beszélgettek? Kuncogós hangulatom egy szempillantás alatt szertefoszlott. Egyáltalán hogy voltam képes csak úgy ülni és

Gideonnal csevegni, mintha soha semmi nem történt volna közöttünk? Először is, legfőbb ideje lett volna néhány alapvető dolgot tisztáznunk. Rámeredtem, és mély levegőt vettem anélkül, hogy pontosan tudtam volna, mit akarok tőle kérdezni.

Miért csókolta meg?

– Mindjárt odaérünk – közölte Gideon.

Gondolataimból kikökkentve néztem ki az ablakon. Tényleg – valamikor a szócsatánk közben a taxisofőr nyilvánvalóan félretette a könyvét, és folytatta az utat, most pedig éppen lekanyarodott a Crown Office Row-ra, a Temple-negyedben, ahol az Őrzők titkos társaságának főhadiszállása volt. Nem sokkal később le is parkolta az autót a tagok számára fenntartott parkolóhelyek egyikén, egy csillogó-villogó Bentley mellett.

– Egészen biztos abban, hogy itt megállhatunk?

– Igen, természetesen – biztosította Gideon a sofőrt, majd kiszállt. – Nem, Gwendolyn, te a taxiban maradsz, amíg hozok pénzt – szólt rám, amikor én is ki akartam szállni. – És ne felejtse el: bármit is kérdezzenek, te hagyod, hogy *én* beszéljek. Mindjárt jövök.

– Ketyeg az óra – figyelmeztette a taxisofőr mogorván.

Figyeltük, amint Gideon eltűnik a Temple tiszteletre méltó épületei között, és csak most fogtam fel, hogy zálogul hagyott a viteldíjért.

– A színházban dolgoznak? – kérdezte a taxisofőr.

– Tessék? – Épp azon töprengtem, miféle árnyék röpdös felettünk.

– Csak a furcsa jelmez miatt kérdeztem.

– Nem. A múzeumban. – Az autó teteje felől különös, kaparászó hangok hallatszottak. Mintha egy madár szállt volna le rá. Egy nagy madár. – Mi ez?

– Mi? – kérdezett vissza a taxisofőr.

– Azt hiszem, egy varjú vagy valami olyasmi szállt le az autó tetejére – mondtam bizakodva. De természetesen nem varjú volt az, ami a tetőről bekukucskált az ablakon. Hanem a belgraviai kis vízköpő. Amikor megpillantotta rémült arckifejezésemet, macskapofája diadalmas mosolyra húzódott, és hatalmas adag vizet köpött a szélvédőre.

*A szeretet előtt nincs gát; mindenén áthág, nem köti semmi sem.
Nincs vége, kezdete, nyitja, kitarja szárnyát örökre, szüntelen.*

Matthias Claudius (1740–1815)
(Kosztolányi Dezső fordítása)

2

- **M**ost aztán csodálkozol, mi? – kiáltott fel a kis vízköpő. Amióta csak kiszálltam a taxiból, megszakítás nélkül beszélt hozzám. – Nem olyan könnyű ám a magunkfaját lerázni!

– Jól van. Ide hallgass...! – Idegesen fordultam vissza a taxi felé. Azt mondtam a sofőrnek, hogy sürgősen friss levegőre van szükségem, mert rosszul vagyok. Ő persze gyanakodva bámult rám, és csodálkozott, hogy a ház falával beszélgetek. Gideonnak nyoma se volt.

– Ráadásul repülni is tudok. – A vízköpő ennek bizonyítékaul széttárta a szárnyait. – Akárcsak egy denevér. Gyorsabban, mint bármelyik taxi.

– Most már tényleg elég legyen! Az, hogy látlak, még nem jelenti, hogy...

– Látsz és hallasz! – vágott a szavamba a vízköpő. – Tudod, milyen ritkán fordul ez elő? Az utolsó ember, aki látott és hallott is engem, az Madame Tussaud volt, de ő sajnos nem sokat adott a társaságomra. Többnyire szenteltvizet loccsantott rám, és buzgón imádkozott, valahányszor meglátott. Szegénykém egy kicsit túl érzékeny volt. – A vízköpő a szemét forgatta. – Tudod, hogy van ez: az a sok levágott fej... – Újabb adag vizet köpött ki, közvetlenül a lábam elé.

– Hagyd ezt abba!

– Ne haragudj! Már megint felizgattam magam. Csak egy kis emlék abból az időből, amikor még ereszcatorna voltam.

Kevés reményem volt arra, hogy megszabaduljak tőle, de legalább meg akartam próbálni. Barátságosan persze. Lehajoltam hozzá, míg a szemünk egy magasságba nem került. – Biztos vagyok benne, hogy kedves fickó vagy, de nem maradhatsz velem! Az én életem már így is elég bonyolult, és őszintén szólva, tökéletesen megelégszem azokkal a szellemekkel, akiket már ismerek. Tehát kérek szépen, menj el!

– Én nem vagyok szellem – tiltakozott a vízköpő sértődött hangon. – Én démon vagyok. Jobban mondva, olyasvalami, ami egy démonból marad.

– És mégis mi a különbség? – kiáltottam fel kétségbeesetten. – Nekem nem lenne szabad sem szellemeket, sem démonokat látnom, értsd már meg! Vissza kell térned a templomodba.

– Hogy mi a különbség? Nagyon is sok! A szellemek csupán a halott emberek képmásai, akik valamilyen okból nem akarnak eltávozni ebből a világból. De én démon voltam életemben. Nem vehetsz egy kalap alá a közönséges szellemekkel. Egyébként pedig az nem az *én templomom*. Csupán szeretek ott lógni.

A taxisofőr tátott szájjal bámult rám. Az autó nyitott ablakán keresztül feltehetőleg minden egyes szót hallott – legalábbis minden szót, amit *én* ejtettem ki a számon.

Megdörzsöltem a homlokomat. – Nekem mindegy. De semmiképpen sem maradhatsz velem.

– Mitől félsz? – A vízköpő bizakodón közelebb lépett, és félrebillentette a fejét. – Manapság már senkit nem vetnek máglyára,

mint régen a boszorkányokat, csak mert egy kicsit többet lát és tud, mint az átlagember.

– Nem, manapság azokat, akik szellemekkel... és démonokkal beszélgetnek, beszállítják a pszichiátriára – mondtam. – Hát nem érted, hogy... – Hirtelen elhallgattam. Semmi értelme nem volt tovább magyarázkodni. Barátságos módon nem érem el a célomat. Ezért összeráncoltam a homlokomat, és amilyen nyersen csak tudtam, így szóltam: – Pusztán azért, mert olyan szerencsétlen vagyok, hogy látlak téged, még messze nem tarthatsz igényt a társaságomra.

A vízköpőt ez a jelek szerint cseppet sem hatotta meg.

– De te az enyévre igen! Amilyen szerencsés vagy...

– Hogy egészen világosan fogalmazzak: zavarasz! Szóval, tűnj el! – dühöngtem.

– Nem! Nem megyek! Utólag még megbánnád. Egyébként ott jön a smacizós barátod. – Azzal összecsücsörítette a száját, és hangosan cuppogni kezdett.

– Jaj, fogd már be a szád! – Láttam, amint Gideon hatalmas léptekkel befordul a sarkon. – És tűnj el végre! – Az utóbbit már csak sziszegtem, anélkül, hogy a számat mozgattam volna. Akár egy hasbeszélő. Mondanom se kell, hogy a vízköpő meg sem rezzen.

– Miféle hangnem ez, hölgyem? – kérdezte vigyorogva. – Mindig gondolj arra: amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten!

Gideon nem volt egyedül, mögötte ott fújtatott Mr. George is, aki kénytelen volt futni, hogy lépést tudjon tartani Gideonnal. Már messziről mosolygott rám.

Felegyenesedtem, és kisimítottam a ruhámat.

– Gwendolyn! Hála az égnek! – mondta Mr. George, miközben zsebkendőjével izzadt homlokát törölgette. – Jól vagy, kislányom?

– A dagi igencsak kifogyott a szuszából! – állapította meg a vízköpő.

– Jobban nem is lehetnék, Mr. George. Csak volt egy kis... bonyodalom.

Gideon, aki épp néhány fontot adott át a taxisofőrnek, figyelmeztető pillantást lövellt felém.

– ...az időzítéssel – tettem hozzá, és a taxisra meredtem, aki a fejét csóválva lassan kikormányozta az autót a parkolóból, majd elhajtott.

– Igen, Gideon már említette, hogy voltak komplikációk. Hihetetlen, hogy van valahol egy rés a rendszerben. Ezt nagyon alaposan meg kell vizsgálnunk. Sőt, át kell gondolnunk, nem akarunk-e valamin változtatni. De a lényeg, hogy semmi bajotok nem történt. – A karját nyújtotta nekem, ami kissé furcsán festett, mert Mr. George csaknem fél fejjel alacsonyabb volt nálam. – Gyere, kislányom! Van még néhány dolgunk.

– Tulajdonképpen minél hamarabb haza akartam érni – vetetem ellen. A vízköpő feltornázta magát egy csatorna leszálló csövén, és függeszkedve végigaraszolt felettünk az eresz mentén, miközben teli torokból énekelte, hogy *Friends will be friends*.

– Ó, igen. Persze, persze – bólogatott Mr. George. – De ma még csak három órát töltöttél a múltban. Ahhoz, hogy holnap délutánig semmi baj ne történjen, még néhány órát elapszálnod kell. Ne félj, semmi fárasztó! Egy hangulatos pinchelyiségbe mész, ahol megcsinálhatod a házi feladatodat.

– De... az anyukám már biztosan aggódik! – Ráadásul aznap szerda volt, és szerdán nálunk mindig grillsirke volt sült

krumplival. Arról már nem is beszélve, hogy otthon várt rám a fürdőkád és a finom, puha ágy!

Valakit az én állapotomban még házi feladatokkal is zaklatni – ez már szinte arcátlanság volt. Egyszerűen felmentést kellene kérniük a tanáraimtól: *„Mivel Gwendolyn mostanában mindennap fontos küldetéseket teljesít időutazásai alkalmával, a jövőben kérjük felmentését a házi feladatok elkészítése alól.”*

A vízköpő tovább gajdolt odafenn a tetőn, és uralkodnom kellett magamon, nehogy kijavítsam. Hála a SingStarnak és a barátnőmnél, Leslie-nél megrendezett karaoke-délutánoknak, még a Queen együttes dalszövegeit is jól ismertem, és pontosan tudtam, hogy ebben a dalban nincs szó uborkáról.

– Két óra elég lesz – közölte Gideon, aki megint akkorákat lépett, hogy Mr. George és én alig tudtuk követni. – Aztán hazamehet, és kialhatja magát.

Utáltam, amikor a jelenlétemben egyes szám harmadik személyben beszélt rólam. – Igen, és már előre örül neki – mondtam csípősen. – Ugyanis tényleg nagyon fáradt.

– Felhívjuk édesanyádat, és megmondjuk neki, hogy legkésőbb tíz órakor valaki hazavisz – ajánlotta fel Mr. George.

Tíz órakor? Agyő, grillcsirke! Fogadni merek, hogy az én adagomat addigra már rég bekebelezi az én kis falánk öcsikém.

– *„When you're through with life and all hope is lost”* – énekelt a vízköpő, és félig repülve, félig mászva leereszkedett a téglafal mentén, majd kecsesen földet ért mellettem az aszfalton.

– Majd azt mondjuk, hogy még órád van – mondta Mr. George, inkább csak magának, mint nekem. – Az 1912-ben tett kirándulásodat talán jobb, ha meg sem említed neki. Ő úgy tudta, hogy 1956-ba küldtünk téged elapaszalni.

Megérkeztünk az Őrzők főhadiszállása elé. Már évszázadok óta innen ellenőrizték a temportalásokat. A de Villiers-család állítólag közvetlenül Saint Germain gróftól származott, a férfiak ágának egyik leghíresebb időutazójától. Mi, a Montrose-család leszármazottai, ellenben a női ágat képviseltük, ami a de Villiers klán számára elsősorban azt jelentette, hogy valójában nem is számítunk.

Saint Germain gróf volt az, aki felfedezte, hogy a kronográf segítségével időzíteni lehet a temportalásokat, és ő adta ki azt az ütődött utasítást is, miszerint feltétlenül be kell olvasni a kronográfba mind a tizenkét időutazót.

Időközben már csak Lucy, Paul, Lady Tilney és egy cicababa hiányzott a körből. Utóbbi nőszemély valami udvarhölgy volt, a nevét képtelen voltam megjegyezni. Na, ezektől kellett volna még egy pár csepp vért kicsalnunk.

A fenyegető kérdés az volt: mi történik akkor, ha egyszer tényleg mind a tizenkét időutazót beolvassák a kronográfba, és bezárul a kör? Ezt mintha senki nem tudta volna igazán pontosan. Sőt, amint a grófról esett szó, az Őrzők úgy kezdtek viselkedni, mint a lemmingek. Az elvakult rajongás ehhez képest semmi!

Nekem viszont szó szerint összeszorult a torkom, valahányszor Saint Germainre gondoltam, mivel egyetlen múltbéli találkozásunk minden volt számomra, csak épp kellemes nem.

A Páholy központja külsejében nem igazán különbözött a Temple Church körüli keskeny utcácskák többi épületétől, amelyekben többnyire a Jogtudományi Intézet docenseinek ügyvédi irodái kaptak helyet. Én azonban tudtam, hogy a főhadiszállás sokkal nagyobb és sokkal lenyűgözőbb, mint amilyennek kívülről látszott, és hogy elsősorban a föld alatt nyújtózott, méghozzá hatalmas területen.

Már majdnem elértük az ajtót, amikor Gideon visszatartott, és a fülembe súgta: – Azt mondtam nekik, hogy halálra rémültél, úgyhogy próbálj meg kissé zavart arckifejezést ölteni, ha ma korán szeretnél hazamenni.

– Azt hiszem, már amúgy is elég zavart az arckifejezésem – morogtam.

– A sárkányteremben várnak rátok – lihegte Mr. George, amikor felértünk a ház folyosójára. – Menjetek előre, én még gyorsan megkérem Mrs. Jenkinst, hogy hozzon nektek valami harapnivalót. Biztosan megéheztetek. Van valami különleges kívánságotok?

Mielőtt még megszólalhattam volna, Gideon már karon is fogott, és továbbvonszolt. – Lehetőleg mindenből jó sokat! – kiáltottam még oda Mr. George-nak, mielőtt Gideon magával húzott egy ajtón a következő folyosóra. Hosszú szoknyámban alig tudtam követni anélkül, hogy fel ne bukjak.

A vízköpő könnyed mozdulatokkal ugrándozott mellettünk. – Szerintem a smacizós barátodnak nincs valami jó modora – közölte. – Így csak a kecskéket szokás rángatni.

– Ne siess már annyira! – kértem Gideont.

– Minél hamarabb túl vagyunk rajta, annál korábban tudsz hazamenni. – Vajon gondoskodás csendült a hangjában, vagy egyszerűen csak meg akart szabadulni tőlem?

– Igen, de... az is lehet, hogy én is szívesen jelen lennék. Erre még nem gondoltál? Nekem is van egy csomó kérdésem, és elegem van abból, hogy senki nem válaszolja meg őket.

Gideon kissé lelassította a lépteit. – Ma már egyébként se válaszolna neked senki. Ma csak azt akarják tudni, hogyan lehetséges, hogy Lucynek és Paulnak sikerült elcsípnie bennünket. És ez ügyben még mindig te vagy a legfőbb gyanúsítottunk.

A *gyaníúsítottunk* szóval mélyen megbántott, és ezen nem tudtam túltenni magam.

– Én vagyok az egyedüli, aki az egészről a világon semmit sem tud!

Gideon felsóhajtott. – De hiszen ezt már máskor is megpróbáltam elmagyarázni neked. Most talán teljesen tudatlan vagy, és... ártatlan, de senki nem tudja, mit fogsz tenni a jövőben. Ne felejtse el, hogy akkor is el tudsz majd utazni a múltba, hogy tájékoztasd Lucyt és Pault a látogatásunkról. – Ekkor elhallgatott. – Illetve előfordulhat, hogy véletlenül tájékoztatod őket.

A szememet forgattam. – De éppúgy te is! És különben is, miért olyan biztos, hogy épp kettőnk közül tette valaki? Margret Tilney talán nem hagyhatott magának üzenetet a múltban? Vagy az Őrzők? Odaadhatnának az egyik időutazónak egy levelet, bármelyik időből bármelyik időbe...

– Mi? – értetlenkedett a vízköpő, miközben elszállt a fejünk felett. – Elárulná valaki nekem is, miről beszéltek? Egy szót sem értek.

– Biztosan van néhány lehetséges magyarázat – mondta Gideon, és közben még jobban lelassított. – De ma az volt a benyomásom, hogy Lucy és Paul valahogy... *hatással volt rád*. – Azzal megállt, elengedte a karomat, és komolyan a szemembe nézett. – Te beszéltél volna velük, végighallgattad volna a hazug történeteiket, talán még a véred is önként odaadtad volna, hogy beolvassanak a lopott kronográfjukba, ha én nem lettem volna ott.

– Nem, ilyet nem tettem volna – ellenkeztem. – De tényleg szívesen meghallgattam volna, mit akarnak mondani nekünk. Nem tettek rám rossz benyomást.

Gideon bólintott. – Látod? Pontosan erre gondolok. Gwendolyn, ezeknek az embereknek az a céljuk, hogy leromboljanak egy

évszázadokon át gondosan őrzött titkot. Olyasmit akartak megkaparintani, amihez semmi joguk. És ehhez már csak a mi vérrünkre van szükségük. Nem hiszem, hogy bármitől is visszariadnának annak érdekében, hogy tényleg megkaparintsák – magyarázta, és közben kisímított egy rakoncátlan barna hajtincset az arcából, amitől akaratlanul is elakadt a lélegzetem.

Egek, milyen fantasztikusan nézett ki! Azok a zöld szemek, ajkának szépen ívelt vonala, halvány bőre – egyszerűen mindene tökéletes volt. Ráadásul hihetetlenül jó illat áradt belőle, és egy másodpercre eljátszottam a gondolattal, hogy egyszerűen a mellkasára hajtom a fejem. De természetesen nem tettem meg.

– Talán elfelejtetted, hogy mi is meg akartuk szerezni az ő vérrüket. És te szegeztél pisztolyt Lucy fejéhez, nem pedig fordítva – jelentettem ki. – Nála nem is volt fegyver.

Gideon összeráncolta a homlokát. – Gwendolyn, kérlek, ne légy olyan naiv! Kelepcébe csaltak minket. Lucynek és Paulnak fegyveres erősítésük is érkezett, azaz legalább négyen voltak egy ellen!

– Kettő ellen! – kiáltottam fel dühösen. – Én is ott voltam!

– Öt, ha Lady Tilneyt is beleszámoljuk. Ha nincs a pisztolyom, lehet, hogy már halottak lennénk. De legalábbis erőszakkal vért vehettek volna tőlünk, mivel pontosan ezért voltak ott. És te még *beszélni* akartál velük?

Az ajkamba haraptam.

– Halihó! – szólalt meg a vízköpő. – Rám nem gondol senki? Én ugyanis egyáltalán nem látom át az egészet!

– Megértem, hogy össze vagy zavarodva – folytatta Gideon, most már sokkal gyengédebben, ám még mindig félreérthetetlen felsőbbrendűséggel a hangjában. – Egyszerűen túl sok mindent

láttál és tapasztaltál az elmúlt napokban, és ez teljesen felkészületlenül ért. Hogyan is érthetnéd, miről van szó? Haza kell mened, hogy kipihenhesd magad. Szóval essünk túl ezen a kihallgatáson minél gyorsabban! – Azzal ismét megfogta a karomat, és magával húzott. – Én majd beszélek, te pedig szépen megerősítet, amit már elmondtam. Rendben?

– Igen, de ezt már legalább hússzor hallottam tőled! – feleltem ingerülten, és a „Hölgyek” feliratú sárgaréz táblácska előtt megállva nagyot dobbantottam a lábammal. – Kezdjétek csak el nélkülem, nekem ugyanis már 1912 júniusa óta vécére kell mennem.

Gideon eleresztett. – Megtalálod egyedül a felfelé vezető utat?

– Természetesen – jelentettem ki eltökélten, bár nem voltam egészen biztos benne, hogy rábízhatom magam a tájékozódási képességemre. Ebben a házban ugyanis túl sok volt a folyosó, a lépcső, az eldugott sarok és az ajtó.

– Nagyon jó! Az okostóbiástól megszabadultunk – örvendezett a vízköpő. – Most végre elmagyarázhatod, mi folyik itt valójában!

Megvártam, amíg Gideon befordul a következő sarkon, majd kinyitottam a véce ajtaját, és ráförmedtem a vízköpőre: – Na, gyerünk! Befelé!

– Tessék? – A vízköpő sértődötten emelte rám a tekintetét. – A vécébe? Nahát, ez aztán már...

– Nem érdekel a véleményed. Nem sok olyan hely van, ahol nyugodtan lehet démonokkal társalogni, és nem akarom megkockáztatni, hogy valaki meghalljon minket! Indulás!

A vízköpő befogta az orrát, és kelletlenül belépett a helyiségbe. Odabent csupán enyhe fertőtlenítő- és citromillat uralkodott. Gyorsan belestem a fülkébe. Nem volt ott senki. – Akkor most ide hallgass! Tudom, hogy előreláthatólag nem fogok egykönnyen

megszabadulni tőled, de ha velem akarsz maradni, akkor be kell tartanod néhány szabályt. Világos?

– Ne piszkáljam az orromat, ne beszéljek csúnyán, ne ijesztgessem a kutyákat... – darálta a vízköpő.

– Micsoda? Nem. Én azt szeretném, ha tiszteletben tartanád az intim szférámat. Éjjelente és a fürdőszobában egyedül szeretnék maradni, és ha esetleg ismét megcsókolna valaki – ezen a ponton nyelnem kellett –, nem szeretném, ha közönségem lenne. Világos?

– Ccc – ciccegett fejét csóválva a vízköpő. – És ezt olyasvalaki mondja, aki berángatott engem egy *vécébe!*

– Szóval megegyeztünk? Tiszteletben tartod az intim szférámat?

– Semmi esetre sem akarom nézni, ahogy zuhanyozol, vagy – fúj! – ahogy csókolózol – felelte a vízköpő nyomatékosan. – Ettől tényleg nem kell tartanod. És rendszerint azt is meglehetősen unalmas dolognak tartom, hogy alvó embereket bámuljak. Az a sok hortyogás meg szuszogás! A többiről nem is szólván...

– Ezenkívül ne kotyogj, amikor az iskolában vagyok, vagy valakivel beszélgetek! És könyörgöm: ha már feltétlenül énekelned kell, legalább akkor tedd, amikor nem vagyok jelen!

– A trombita hangját is jól tudom utánozni! – újságolta lelkesen a vízköpő. – Vagy a postakürtét. Van kutyád?

– Nincs! – Mély levegőt vettem. Ehhez a fickóhoz kötélideg-zetre lesz szükségem.

– Nem tudnál szerezni egyet? Végső esetben egy macska is megfelel, de azok mindig olyan arrogánsak, és nem lehet őket olyan könnyen feldühíteni. Néhány madár is rendelkezik azzal a különleges képességgel, hogy látja a démonokat. Van madarad?

– A nagymamám ki nem állhatja a háziállatokat – jelentettem ki, és alig álltam meg, hogy hozzá ne tegyem: valószínűleg a

láthatatlan háziállatokat is utálja. – Oké, akkor kezdjük előlről az egészet! Az én nevem Gwendolyn Shepherd. Örülök, hogy megismerhettelek.

– Xemerius – mutatkozott be a vízköpő, és egész kis pofája csak úgy sugárzott az örömtől. – Nagyon örvendek. – Azzal felmászott a mosdókagylóra, és mélyen a szemembe nézett. – Komolyan! Nagyon-nagyon örvendek! Veszél nekem egy macskát?

– Nem. Most pedig kifelé, ugyanis tényleg vécéznem kell!

– Hopika! – Xemerius sietve kibukdácsolt az ajtón anélkül, hogy előzetesen kinyitotta volna. Kisvártatva a folyosón ismét felhangzott a *Friends will be friends*.

Sokkal tovább maradtam a mellékhelyiségben, mint szükséges lett volna. Alaposan megmostam a kezem, és jó sok hideg vizet fröcsköltem az arcomba abban a reményben, hogy kicsit kitisztul a fejem. Sajnos mégsem sikerült megállítanom körhinta módjára pörgő-forgó gondolataim áradatát. A hajam úgy festett a tükörben, mintha varjak vertek volna benne tanyát, megpróbáltam hát az ujjaimmal lesimítani a rakoncátlan tincseket, és igyekeztem néhány bátorító szóval felvidítani magam. Úgy, ahogy a bárátnőm, Leslie tette volna, ha ott van velem.

– Már csak néhány óra, és túl leszel rajta, Gwendolyn. Ahhoz képest, hogy milyen rettenetesen fáradt és éhes vagy, egyáltalán nem nézel ki olyan rosszul.

A tükörképem nagy, karikás szeme rosszallóan meredt rám.

– Na, jó. Nem mondtam igazat – ismertem be. – Borzasztóan nézel ki. De mindent összevetve néztél már ki rosszabbul is. Például annak idején, amikor bárányhimlőd volt. Tehát fel a fejvel! Meg tudod csinálni.

Xemerius odakint a folyosón denevér módjára függött fejjel lefelé az egyik kristálycsillárról. – Egy kicsit kísérteties ez a hely – jegyezte meg. – Épp az imént ment el itt egy félkezű templomos lovag. Ismered?

– Nem – feleltem. – Hála az égnek, nem ismerem. Gyere! Erre megyünk.

– Elmagyarázod nekem, hogy is van ez a dolog az időutazásokkal?

– Azt magam sem értem.

– Akkor szerzel nekem egy macskát?

– Nem.

– De én tudom, hol lehet ingyen macskát kapni. Hohó! Abban a lovagi páncélban van egy *ember*.

Lopva a lovagi páncél felé sandítottam. Tényleg az volt a benyomásom, hogy a lehajtott sisakrostély mögött felvillan egy szem-pár. Ugyanaz a szobor volt, amelynek tegnap még pajkosan megveregettem a vállát abban a hitben, hogy csak dísz.

Mintha a tegnapi nap óta évek teltek volna el.

A sárkányterem ajtaja előtt összefutottam Mrs. Jenkinsszel, a titkárnővel. Egy tálcát tartott a kezében, és hálás volt, amiért ki-nyitottam neki az ajtót.

– Egyelőre csak teával és keksszel tudok szolgálni, aranyom – mondta bocsánatkérő mosoly kíséretében. – Mrs. Mallory már rég hazament, nekem pedig még körül kell néznom a konyhában, mit tudnék gyorsan elkészíteni nektek, szegény éhes gyerekeknek.

Jól nevelt kislány módjára bölintottam, de biztos voltam benne, ha egy kicsit jobban hallgatózom, meghallottam volna, hogy korgó gyomrom pontosan ezt mondja: „Rendeljen csak valamit a kínaiból!”

A teremben már vártak rám. Ott volt Gideon bácsikája, Falk de Villiers, aki borostyánszínű szemével és ősz sörényével mindig egy farkasra emlékeztetett engem, a mindig fekete öltönyt viselő, rideg, haragos tekintetű Dr. White és – legnagyobb meglepetésemre – Mr. Whitman is, aki angolt és történelmet tanít az iskolánkban, és akire melleleg a Mókus csúfnevet ragasztottuk. Máris duplán rosszul éreztem magam, és zavaromban babrálni kezdtem a ruhám világoskék szalagját. Aznap reggel ugyanis Mr. Whitman rajtakapott engem és a barátnőmet, hogy lógunk az órájáról, és hosszas erkölcsi prédikációt tartott nekünk. Ráadásul elkobozta Leslie szorgos kutatómunkájának eredményét. Eddig csak feltételeztük, hogy Mr. Whitman az Őrzők Belső Köréhez tartozik, feltevésünk azonban most hivatalosan is beigazolódtott.

– Hát itt vagy, Gwendolyn! – mondta Falk de Villiers barátságos hangon, ám mosolytalanul. Úgy festett, mint akinek nem ártana egy alapos borotválkozás. Talán ő is azok közé a férfiak közé tartozik, akik reggelente megborotválkoznak ugyan, de estére már háromnapos szakálluk nő. Lehetséges, hogy csak a száját körülvevő sötét borosta okozta, mindenesetre jóval feszültebbnek és komorabbnak tűnt, mint előző nap vagy akár aznap délben. Ilyen hát egy ideges falkavezér.

Mr. Whitman felém kacsintott, Dr. White pedig az orra alatt dörmögött valamit, amiből csak annyit értettem, hogy „nők”, meg hogy „pontosság”.

Dr. White mellett – mint mindig – most is ott ácsorgott a kis szőke szellemfiú, Robert. A jelek szerint egyedül ő örült nekem, mert sugárzóan rám mosolygott. Robert Dr. White fia volt, aki hétéves korában belefulladt egy úszómedencébe, és a szelleme azóta

apja minden lépését követte. Rajtam kívül természetesen senki nem látta Robertet, és mivel Dr. White folyton ott volt a közelében, még nem volt alkalmam normálisan elbeszélgetni vele, például hogy kiderítsem, miért is kísért még mindig az élők között.

Gideon karba tett kézzel nekidőlt a művészi faragványokkal díszített falnak. Csak futólag pillantott rám, majd tekintete a Mrs. Jenkins tálcáján lévő kekszekre vándorolt. Remélhetőleg az ő gyomra is ugyanolyan hangosan korgott, mint az enyém.

Xemerius még előttem besurrant a terembe, és elismerő pillanással mérte végig a helyiség berendezését. – A hétszázát! – kurjantotta. – Nem rossz kégli! – Miközben körbesétált a teremben, sorra megcsodálta a művészi faragványokat, amelyekkel én sem tudtam soha betelni. Különösen a kanapé fölött elhelyezett sellő tett rám mély benyomást. Minden egyes pikkelyét aprólékosan kidolgozták, és az uszonyain a kék és a türkiz minden elképzelhető árnyalatát fel lehetett fedezni. A sárkányterem nevét arról a hatalmas sárkányról kapta, amely a terem mennyezetéről függő kristálycsillárok között tekergett, és olyan élethűnek látszott, mintha bármikor kiterjeszthetné a szárnyait, és egyszerűen elrepülhetne.

Xemerius láttán a kis szellemfiú döbbenten meresztette a szemét, és Dr. White lába mögé rejtőzött.

Szívesen megmondtam volna neki, hogy „Ne félj, nem bánt! Csak játszani akar”. (Természetesen abban a reményben, hogy ez igaz is.) Sajnos azonban nem ajánlatos egy szellemmel démonokról beszélgetni, amikor olyanok vesznek körül az embert, akik egyiket sem látják.

– Akkor én utánanézek, találok-e még valami harapnivalót a konyhában – mondta a titkárnő.

– Már rég haza kellett volna mennie, Mrs. Jenkins – figyelmeztette Falk de Villiers. – Az utóbbi időben túl sokat túlórázik.

– Igen, menjen csak haza! – utasította Dr. White nyersen. – Senki nem fog közülünk éhen halni.

De igen! Én! És biztos voltam abban, hogy Gideon is ugyan-
ezt gondolja. Amikor találkozott a tekintetünk, Gideon elmosolyodott.

– Nem mondhatnám, hogy a keksz egészséges vacsora fejlődésben lévő gyerekek számára – tiltakozott csendesén Mrs. Jenkins. Gideon és én persze nem voltunk már gyerekek, de azért megérdemeltünk volna egy tisztességes étkezést. Kár, hogy egyedül Mrs. Jenkins osztotta a véleményemet, mert neki sajnos nem sokat ért a szava. Az ajtónál beleütközött Mr. George-ba, aki még mindig teljesen ki volt fulladva, ráadásul két nehéz, bőrkötésű könyvet cipelt magával.

– Á, Mrs. Jenkins! – lihegte. – Köszönjük a teát, most már hazamehet. Kérem, zárja be az irodát!

Mrs. Jenkins rosszállóan elhúzta a száját, de udvariasan csak ennyit mondott: – Holnap kora reggel itt leszek.

Mr. George hangos szusszanás kíséretében bezárta Mrs. Jenkins mögött az ajtót, és az asztalra tette a vastag köteteket. – Nos, itt vagyok. Kezddhetjük. A Belső Kör mindössze négy tagjával ugyan nem vagyunk határozatképesek, de holnap már majdnem teljes lesz a létszám. Sinclair és Hawkins, ahogyan arra számítani lehetett, nem tud eljönni, de mindketten átruházták rám a szavazati jogukat. Ma elég, ha felvázoljuk, hogyan tovább.

– Akkor talán ülünk le! – Falk a székekre mutatott a faragott sárkány alatt álló asztal körül. A társaság tagjai helyet foglaltak.

Gideon velem szemben egy székek háttámlájára akasztotta a szalonkabátját, és feltúrta az ingujját. – Csak megismételni tudom: Gwendolynnak nem volna szabad jelen lennie ezen a megbeszélésen. Fáradt, és nagyon meg van rémülve. Az lenne a legjobb, ha most elalszálna, utána pedig valaki rögtön hazavinné.

De előbb még rendeljen neki az a valaki egy jókora pizzát extra adag sajttal!

– Ne aggódj! Csak lehetőséget szeretnénk biztosítani Gwendolynnak, hogy beszámoljon a tapasztalatairól – mondta Mr. George. – Azután személyesen kísérem le a kronográfhoz.

– Bennem nem igazán kelti rémült kislány benyomását – morogta a fekete Dr. White. A székének háttámlája mögött ott állt Robert, a kis szellemfiú, és kíváncsian bámulta a kanapén terpeszkedő Xemeriuszt.

– Mi az az *izé* ott? – kérdezte tőlem.

Természetesen nem válaszoltam.

– Én nem vagyok *izé*. Gwendolyn egyik jó barátja vagyok – felelte helyettem Xemerius, és kinyújtotta a fiúra a nyelvét. – Sőt, talán a legjobb barátja. Venni fog nekem egy kutyát.

Szigorú pillantással illetem a kanapét.

– Megtörtént a lehetetlen – szólalt meg Falk. – Amikor Gideon és Gwendolyn felkereste Lady Tilneyt, már várták őket. Az itt jelenlévők mindannyian tanúsíthatják, hogy látogatásuk időpontját teljesen véletlenszerűen választottuk ki. Ennek ellenére Lucy és Paul már várt rájuk. Ez nem lehet véletlen.

– Vagyis valaki tájékoztatta őket a találkozási helyről – tette hozzá Mr. George, aki az egyik hatalmas könyvet lapozgatta. – A kérdés csak az: vajon ki?

– Inkább mikor? – vetette közbe Dr. White, és rám pillantott.

– És mi célból? – mondtam én.

Gideon homloka ráncba szaladt. – A cél kézenfekvő: szükségük van a vérünkre, hogy beolvashassák a lopott kronográfba. Ezért is hoztak magukkal erősítést.

– A krónikákban egyetlen szó sincs feljegyezve a látogatásotokról – állapította meg Mr. George. – Pedig legalább három Őrzővel találkoztatok, nem is beszélve a feljáróknál posztoló őrokról. Emlékeztek a nevükre?

– Az első titkár személyesen fogadott bennünket. – Gideon hátrasimított egy hajtincset a homlokából. – Burghes vagy valami ilyesmi. Azt mondta, hogy estefelé várják Jonathan és Timothy de Villiers-t elapaszulásra, míg Lady Tilney már kora reggel elapaszált. És egy Winsley nevű úr vitt el minket a konflisán Belgraviába. Meg kellett volna várnia minket a kapu előtt, de amikor kijöttünk a házból, a konflis már nem volt ott. Gyalog kellett menekülnünk, és egy rejtekhelyen vártuk meg az időugrást.

Éreztem, ahogy elpirulok, amikor felidéztem a rejtekhelyen töltött időt. Gyorsan vettem egy kekszet, és ujjaimmal az arcomba fésültem a hajam.

– A feljegyzést ezen a napon a Belső Kör egyik tagja, bizonyos Frank Mine készítette. Csak néhány sorból áll, egy kevés az időjárásról, azután a szüfrazettek tiltakozó felvonulásáról a belvárosban, és arról, hogy Lady Tilney pontosan megjelent az elapaszuláson. Semmi különös. A de Villiers ikrekről nem tesz említést, pedig abban az időben ők is tagjai voltak a Belső Körnek. – Mr. George felsóhajtott, és becsukta a könyvet. – Felettébb különös. Minden jel belső összeesküvésre utal.

– A fő kérdés továbbra is az, miképp juthatott Paul és Lucy tudomására, hogy ti ketten azon a bizonyos napon, abban a bizonyos

időpontban tesztek látogatást Lady Tilneynél? – mondta Mr. Whitman.

– Tyűha! – szólalt meg Xemerius a kanapén. – Mennyi név! Már szinte zúg tőlük a fejem!

– De hiszen a magyarázat kézenfekvő! – jelentette ki Dr. White, miközben le sem vette rólam a szemét.

Az egész társaság elgondolkodva, sötét tekintettel bámult maga elé – beleértve engem is. Egyelőre nem követtem el semmit, de itt nyilvánvalóan mindenki abból indult ki, hogy valamikor a jövőben késztetést fogok érezni arra, hogy eláruljam Lucynek és Paulnak, mikor fogjuk meglátogatni Lady Tilneyt. Bármilyen okom legyen is rá. Mindez szörnyen zavaros volt, és minél tovább gondolkodtam, annál kevesebb logikát sikerült felfedeznem benne. Egyszerre nagyon egyedül éreztem magam.

– Micsoda furcsa szerzetek vagytok! – kiáltotta Xemerius, és elrugaskodott a kanapéról, hogy azután fejjel lefelé egy kristálycsillárra függeszkedjen. – Időutazás? Az én fajtám sok mindent megélt már, de ez még nekem is új!

– Én csak egyet nem értek – mondtam. – Miért gondolta, hogy az Őrzők krónikái említést tesznek a látogatásunkról, Mr. George? Úgy értem, ha megemlítenék a látogatásunkat, az már korábban is feltűnt volna önnek, és tudta volna, hogy azon a bizonyos napon fogunk odautazni, és azt is, mi vár ránk ott. Vagy az egész úgy működik, mint abban a filmben Ashton Kutcherrel? Minden alkalommal, amikor valamelyikünk visszatér a múltba, máris megváltozik az egész jövő?

– Ez egy rendkívül érdekes és filozofikus kérdés, Gwendolyn – jegyezte meg Mr. Whitman, mintha épp órát tartana. – Nem ismerem azt a filmet, amelyikről beszélsz, de valóban, a logika

törvényei alapján már a múltban történt legjelentéktelenebb változás is képes szélsőségesen befolyásolni a jövőt. Ray Bradbury egyik novellájában...

– A filozófiai vitát talán egy későbbi időpontra halasztjuk – vágott a szavába Falk. – Most szeretnék többet megtudni a Lady Tilney-féle csapdáról, és arról, hogyan sikerült elmenekülnötök.

Gideonra néztem. Ideje volt tehát előadnia az ő pisztolymentes változatát. Én a magam részéről vettem még egy kekszet.

– Szerencsénk volt – mondta Gideon éppolyan nyugodt hangnemben, mint ahogyan korábban is beszélt. – Rögtön észrevettem, hogy valami nincs rendjén. Lady Tilneyt egyáltalán nem lepte meg, hogy meglátogattuk. Az asztal meg volt terítve. Amikor Paul és Lucy felbukkant, a komornyik pedig megjelent az ajtóban, Gwendolyn és én átrohantunk a szomszéd szobába, onnan le a cselédlépcsőn, és elhagytuk a házat. A konflis időközben eltűnt, tehát futottunk. – Úgy tűnt, nem különösebben esik neheze a hazugság. Semmi árulkodó arcpír, semmi szemrebbenés, semmi erőltetett felfelé bámulás. A hangjában a bizonytalanságnak még csak a leghalványabb árnyalatát sem sikerült felfedeznem. Mégis úgy éreztem, a történetéből hiányzik az a bizonyos valami, amitől tényleg hihetővé válna.

– Különös – jegyezte meg Dr. White. – Ha ezt a csapdát elég körültekintően tervelték volna ki, fel lettek volna fegyverkezve, és gondoskodtak volna arról, hogy ne tudjatok elmenekülni.

– Kezdek szédülni – szólalt meg Xemerius a csilláron függeszkedve. – Így lett volna, meg úgy lett volna... Utálom a múlt idejű feltételes módot!

Várakozással telve néztem Gideonra. Most aztán ideje volt előrukkolni valamivel, ha a pisztolymentes verziónál akart maradni.

– Azt hiszem, egyszerűen megleptük őket – bökte ki Gideon.

– Hm – mormolta Falk az orra alatt. A többiek arcán sem tükröződött semmi biztató. Nem csoda! Gideon mindent elrontott! Ha már hazudik az ember, akkor elő kell adni egy rakás zavaró részletet, ami ráadásul senki emberfiát nem érdekel.

– Tényleg nagyon gyorsak voltunk – vágtam bele hirtelen. – A cselédlépcsőt nyilván nem sokkal korábban fényesítették ki, majdnem el is estem. Tulajdonképpen nem is futottam, hanem végigcsúsztam a lépcsőn. Ha nem kapaszkodtam volna meg a korlátban, most ott feküdnék kitért nyakkal 1912-ben. Tényleg, mi történik, ha az ember valamelyik időutazása alkalmával meghal? A halott teste magától visszaugrik a jelenbe? Na, mind-egy, szóval nagy mázlink volt, hogy odalent nyitva állt az ajtó, mert éppen akkor jött be egy szolgálólány kosárral a kezében. Tudják, egy olyan kövérkés szőke. Már azt hittem, hogy Gideon felborítja. A kosárban tojás volt, rettenetes disznóól kerekedett volna, ha összeütköznek. De végül sikerült kikerülnünk a lányt, és végigrohantunk az utcán. Még hólyag is nőtt a lábujjamon.

Gideon hátradőlt a székében, és összefonta maga előtt a karját. Nem tudtam pontosan értelmezni a tekintetét, de elismerésnek vagy hálának nyomát sem fedeztem fel benne.

– Legközelebb tornacipőt veszek fel – törtem meg a beállt csöndet. Aztán vettem még egy kekszet. Rajtam kívül szemmel láthatólag senkinek sem ízlett.

– Van egy elméletem – szólalt meg Mr. Whitman kimérten, miközben a jobb kezén lévő pecsétgyűrűjével játszott. – És minél többet töröm rajta a fejem, annál biztosabb vagyok abban, hogy helyes a feltevésem. Ha...

– Lassan tényleg ostobának érzem magam, mert már annyiszor elismételtem. *Gwendolynnak* nem lenne szabad részt vennie ezen a megbeszélésen – csikorogta Gideon.

Éreztem, ahogy a sértettség valami sokkal fájdalmasabb érzéssé változik bennem. Most már nem csupán megbántva éreztem magam, hanem el is voltam keseredve.

– Igaza van – értett egyet Dr. White. – Könnyelműség megengedni, hogy a lány jelen legyen ezen a tanácskozáson.

– De Gwendolyn tapasztalataira is szükségünk van – vetette ellen Mr. George. – Bármilyen apró részlet, amely Lucy és Paul ruházatával vagy megjelenésével kapcsolatban feltűnt neki, vagy bármi, amire az ott elhangzottakból emlékszik, közelebb vihet bennünket kettejük bázisidejéhez.

– Azokra a dolgokra holnap vagy holnapután is emlékezni fog – válaszolta Falk de Villiers. – Azt hiszem, tényleg az a legjobb, ha lekíséred elapaszalni, Thomas.

Mr. George karba tette a kezét nagy pocakja előtt, és hallgatott.

– Majd *én* lemegyek Gwendolynnal... a kronográfhoz, és felügyelem a temportálást – mondta Mr. Whitman, azzal hátratolta a székét.

– Helyes – bólintott Falk. – Két óra bőven elég lesz. Majd valamelyik adeptus megvárja, míg visszatér. Rád idefent van szükségünk.

Kérdőn néztem Mr. George-ra. Ő azonban lemondóan vállat vont.

– Gyere, Gwendolyn! – Mr. Whitman már fel is állt. – Minél hamarabb túlesel rajta, annál hamarabb kerülsz ágyba, és akkor legalább holnap megint jól teljesíthetsz az iskolában. Egyébként már nagyon kíváncsi vagyok a Shakespeare-fogalmazásodra.

Te jó ég! Ennek aztán kötélből vannak az idegei! Most előállni Shakespeare-rel... álomban sem jutott volna eszembe!

Egy pillanatig mérlegeltem, nem kellene-e inkább tiltakoznom, de végül úgy döntöttem, mégsem teszem. Alapjában véve semmi kedvem nem volt tovább hallgatni az idióta fecsegésüket. Haza akartam menni, és el akartam felejtetni ezt az egész időutazós kócerájt, Gideonnal egyetemben. Titokzatoskodjanak csak a csicsás termükben, amíg a végkimerüléstől össze nem esnek! Különösen Gideonnak kívántam a legjobbakat teljes szívemből. Beleértve természetesen egy jó kis rémálmot!

Xemeriusnak igaza volt: mind furcsa szerzetek voltak.

Csak az volt a ciki, hogy ennek ellenére sem bírtam megállni, hogy ne sandítsak Gideonra, és ne gondoljak valami örültséget, mint például azt, hogy *„Ha most egyszer még rám mosolyog, mindent megbocsátok neki”*.

Persze nem mosolygott rám. Kifejezéstelen arccal mért végig, és lehetetlen volt megmondani, mi jár a fejében. Hirtelen nagyon távolinak tűnt az a pillanat, amikor megcsókoltuk egymást, és valamiért nem tudtam kiverni a fejből azt a béna mondókát, amelyet Cynthia Dale, osztályunk szerelmi szaktekintélye szokott hajtogatni: *„Zöld szemű békakirály, ily csúfságot szeretni kár...”*

– Jó éjszakát! – mondtam méltóságteljesen.

– Jó éjszakát! – mormolták a többiek. Úgy értem, mindenki, Gideont kivéve. Ő így búcsúzott: – Ne felejtse el bekötni a lány szemét, Mr. Whitman!

Mr. George bosszúsan felhorkant. Mialatt Mr. Whitman kinyitotta az ajtót, és kitessekelt a folyosóra, még hallottam, hogy Mr. George így szól: – Nem gondoltatok még arra, hogy talán éppen

ez a kirekesztő magatartás vezet majd azokhoz az eseményekhez, amelyek meg fognak történni, ha egyáltalán megtörténnék? – Hogy erre a kérdésre adott-e bárki is választ, már nem hallhatam. A nehéz ajtó bezárult mögöttem, és a bent maradók hangja többé nem juthatott el a fülemhez.

Xemerius megvakarta a fejét a farka végével. – Ez tényleg a legdurvább társaság, amellyel valaha találkoztam!

– Ne vedd a szívedre, Gwendolyn! – vigasztalt Mr. Whitman, majd elővett egy fekete sálát a zakója zsebéből, és az orrom alá tartotta. – Egyszerűen csak te vagy az új versenyző ebben a játékban. A nagy ismeretlen az egyenletben.

Mit mondhattam volna? Számomra az egész játék új volt! Három napja még fogalmam sem volt az Őrzők létezéséről. Három napja az életem még teljesen normális mederben folyt. Na jó, legalábbis nagyjából.

– Mr. Whitman, mielőtt még bekötné a szememet... nem ugorhatnánk be Madame Rossini műhelyébe a holmijaimért? Időközben már két garnitúra iskolai egyenruhát is itt hagytam, és holnap fel kell vennem valamit. Az iskolatászkám is nála van.

– Semmi akadály. – Menet közben Mr. Whitman jókedvűen forgatta a sálát a levegőben. – Akár át is öltözhetsz. A mostani időutazásod alkalmával senkivel sem fogsz találkozni. Melyik évbe kell küldenünk téged?

– Annak úgyszincs jelentősége, ha már egyszer be vagyok zárva egy pincébe – válaszoltam egykedvűen.

– Nos, igen. Egy olyan évet kell kikeresnünk, amikor gond nélkül landolhatsz a... az említett pincében anélkül, hogy bárkivel is találkoznál. 1945-től kezdve ez nem jelenthet problémát. Azelőtt óvóhelyként szolgált a pince. Mit szólnál 1974-hez? Akkor

születtem, vagyis egész jó év volt. – Felnevetett. – Vagy vegyük inkább 1966. július 30-át! Akkor nyerte meg Anglia a vb-döntőt Németország ellen. Bár a futball téged nem igazán érdekel, vagy igen?

– Akkor végképp nem, ha egy ablaktalan pincében kell ücsörögnöm húsz méterrel a föld alatt – feleltem fáradtan.

– De hiszen mindez csak a te biztonságodat szolgálja – sóhajtott fel Mr. Whitman.

– Álljunk meg egy szóra! – szólt közbe Xemerius, aki mellettem verdesett a szárnyaival. – Már megint nem tudom követni. Ez azt jelenti, hogy most beszállsz egy időgépbe, és elutazol a múltba?

– Igen. Pontosan – feleltem.

– Akkor válasszuk inkább az 1948-as évet! – lelkesedett Mr. Whitman. – Akkor rendezték a nyári olimpiai játékokat Londonban.

Előresietett, így nem láthatta, hogy a szememet forgatom.

– Időutazás! Ccc! Jó kis barátnőre tettem szert! – mondta Xemerius, és most először mintha némi tiszteletet hallottam volna a hangjában.

A helyiség, amelyben a kronográf állt, mélyen a föld alatt volt, és bár eddig mindig bekötött szemmel hoztak le ide és vittek el innen, úgy képzeltem, körülbelül tudom, merre található. Már csak azért is, mert szerencsére 1912-ben és 1782-ben szemkötő nélkül hagyhattam el a szobát. Amikor elindultunk Madame Rossini varrósobájából, és Mr. Whitman végigvezetett a föld alatti folyosókon és lépcsőkön, már egészen ismerősnek tűnt az út, csak az utolsó szakaszon volt az az érzésem, hogy szándékosan tesz velem még egy kört, csak hogy összezavarjon.

– Hú, de izgi! – örvendezett Xemerius. – De vajon miért rejtették el ezt az időgépet a legsötétebb pincetömlöcben?

Hallottam, amint Mr. Whitman néhány szót vált valakivel, azután kinyílt egy nehéz ajtó, majd újra bezárult, és Mr. Whitman levette rólam a sálat.

Hunyorogva néztem szét a lámpafényben. Mr. Whitman mellett egy fiatal, vörös hajú férfi állt fekete öltönyben. Kissé idegesnek tűnt, és szemmel láthatólag izzadt. Körülnéztem, vajon merre lehet Xemerius. A kis démon épp azzal szórakoztatta magát, hogy kidugta a fejét a zárt ajtón keresztül a folyosóra, míg testének többi része bent maradt a helyiségben.

– Még soha nem láttam ilyen vastag falakat – ámuldozott, amikor ismét előbukant. – Befelalazhattak volna akár egy egész elefántbikát is, még hozzá keresztbe, ha érted, mire gondolok.

– Gwendolyn, ez itt Mr. Marley, első fokozatú adeptus – szólalt meg Mr. Whitman. – Itt fog várni rád, amikor visszajössz, és felkísér hozzánk. Mr. Marley, ez itt Gwendolyn Shepherd, a Rubin.

– Megtisztel, hölgyem. – A vörös hajú meghajolt felém.

Zavartan rámosolyogtam. – Hát, izé... én is nagyon örülök.

Mr. Whitman egy villogó kijelzővel felszerelt, szupermodern széffel bajlódott, amelyre korábbi látogatásaim alkalmával fel sem figyeltem. Egy falikárpit mögé rejtették el, amelyre középkort idéző mesejelenetek voltak hímezve. Lovaikon feszítő, bojtos sisakú lovagok és lefátyolozott várkisasszonyok bámultak egy félmezelen fiút, aki szemmel láthatólag épp legyőzött egy sárkányt. Miközben Mr. Whitman begépelte a kódot, a vörös hajú Mr. Marley diszkrétén a földre szegezte a tekintetét, pedig egyébként sem lehetett volna semmit látni, mert Mr. Whitman széles háta eltakarta előlünk a kijelzőt. A széf ajtaja halkán feltárult, mire Mr.

Whitman kivette a vörös bársonykendőbe csavart kronográfot, és az asztalra helyezte.

Mr. Marley csodálkozva visszafojtotta a lélegzetét.

– Mr. Marley-nak ma nyílik alkalma először megfigyelni, hogyan működik a kronográf – mondta Mr. Whitman, és rám kacscintott. Az állával egy zseblámpa felé intett, amely az asztalon hevert. – Vedd magadhoz arra az esetre, ha gond lenne az elektromos árammal! Így nem kell a sötétben ücsörögnöd.

– Köszönöm. – Azon töprengtem, hogy talán egy rovarirtó sprayt is kérnem kellene. Egy ilyen régi pince biztosan tele volt pókokkal, sőt, talán még patkányokkal is. Nem volt korrekt, hogy teljesen egyedül küldtek oda. – Kaphatnék egy furkósbotot is?

– Egy furkósbotot? Gwendolyn, senkivel sem fogsz találkozni.

– De lehet, hogy patkányok vannak ott...

– Hidd el nekem, a patkányok jobban félnek tőled, mint fordítva! – Mr. Whitman kibugyolálta a kronográfot a bársonykendőből. – Lenyűgöző. Nemde, Mr. Marley?

– Igen, uram. Lenyűgöző, uram. – Mr. Marley tiszteletteljesen bámult a titokzatos készülékre.

– Nyalizós! – fintorgott Xemerius. – A vörös hajúak mindig nyalizósok. Szerinted nem?

– Én nagyobbnak képzeltem – mondtam. – És nem gondoltam volna, hogy egy időgép ennyire hasonlíthat egy kandallóórához.

Xemerius füttyentett. – Ezek aztán jókora kövecskék! Ha igaziak, én is széfben tartanám ezt az izét. – Meg kell hagyni, a kronográf valóban elképesztően nagy drágakövekkel volt kirakva, amelyek a különös szerkezet képekkel és feliratokkal díszített felületein úgy csillogtak, akár a koronaékszerek.

– Gwendolyn az 1948-as évet választotta – jelentette be Mr. Whitman, miközben apró csapóajtókat nyitogatott ki, hogy működésbe hozza a még apróbb fogaskerekeket. – Na és mit rendeztek abban az évben Londonban, Mr. Marley?

– Nyári olimpiai játékokat, uram – felelte Mr. Marley.

– Stréber! – kiáltotta Xemerius. – A vörös hajúak mindig stréberek.

– Nagyon helyes. – Mr. Whitman felegyenesedett. – Gwendolyn augusztus 12-én déli tizenkét órákor ér oda, és pontosan százhusz percg marad. Készen állsz, Gwendolyn?

Nagyot nyeltem. – Már csak azt szeretném tudni... Biztos abban, hogy senkivel sem fogok ott találkozni? – Eltekintve persze a patkányoktól és a pókoktól. – Mr. George kölcsönadta a gyűrűjét, hogy senki ne árthasson nekem...

– Legutóbb az irattárban landoltál, amelyet mindig gyakran használtak. Ez a szoba azonban üresen áll. Ha okosan viselkedsz, és nem hagyod el a helyiséget – egyébként is zárva lesz –, egészen biztosan nem találkozol senkivel. A háború utáni években a pincerendszernek ezt a részét ritkán használták, egész Londonban mindenki inkább a felszínen építkezett. – Mr. Whitman felsőhajtott. – Izgalmas idők voltak azok...

– De ha valaki mégis épp akkor lép be abba a szobába, amikor ott vagyok, és meglát engem? Legalább a jelszót ismernem kellene.

Mr. Whitman kissé bosszúsán felvonta a szemöldökét. – Senki nem fog belépni, Gwendolyn. Még egyszer elmondom: egy zárt helyiségbe fogsz megérkezni, ott vársz százhusz percet, majd temportálsz a jelenbe anélkül, hogy arról 1948-ban bárki is tudomást szerezne. Ha mégis észrevenne valaki, a látogatásodat

feljegyezték volna az Őrzők krónikáiba. Most különben sincs időnk utánanézni, mi volt aznap a jelszó.

– A részvétel a fontos – szólalt meg Mr. Marley bátortalanul.

– Tessék?

– Az olimpia ideje alatt ez volt a jelszó: *A részvétel a fontos.* –

Mr. Marley zavartan bámulta a földet. – Ezt az egyet megjegyeztem. A többi ugyanis mind latinul van.

Xemerius a szemét forgatta, Mr. Whitman pedig olyan képet vágott, mintha legszívesebben ő is ezt tenné. – Valóban? Nos, akkor... Gwendolyn, hallhattad. Nem mintha szükséged lenne rá, de ha ettől jobban érzed magad... Ide jönnél végre?

A kronográf elé léptem, és engedelmesen odanyújtottam Mr. Whitmannek a kezemet. Xemerius leszállt mellettem a földre.

– És most? – kérdezte izgatottan.

Most következett a dolog legkellemetlenebb része. Mr. Whitman kinyitott egy csapóajtót a kronográfon, és bedugta a mutatóujjamat a résbe.

– Szerintem a legjobb, ha egyszerűen beléd kapaszkodom – közölte Xemerius, és mint egy kismajom, hátulról belecsimpaszkodott a nyakamba. Nem lett volna szabad éreznem semmit, valójában mégis olyan érzés volt, mintha valaki a nyakam köré tekert volna egy nedves sálat.

Mr. Marley kikerekedett szemmel figyelte az eseményeket.

– Köszönöm a jelszót! – mondtam neki, majd elfintorodtam, amikor egy hegyes tű mélyen az ujjbegyembe hatolt, és a helyiség megtelt vörös fénnel. Szorosan megmarkoltam a zseblámpát, a színek és az emberek elmosódtak a szemem előtt, majd hirtelen erős lökést éreztem.